

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการพัฒนาสื่อประเภทฐานความรู้เพื่อการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในงานวิจัย โดยเสนอตามลำดับดังนี้

1. การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความหมายการอ่าน
 - 1.2 การอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 1.3 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.4 ทักษะในการอ่าน
 - 1.5 กลวิธีในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
2. การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
 - 2.1 ความหมายของสื่อการเรียนการสอน
 - 2.2 ประเภทของสื่อการเรียนการสอน
 - 2.3 แนวโน้มของสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับการจัดการศึกษาตามมาตรฐาน
 - 2.4 แรงจูงใจในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.5 การสร้างสื่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ
3. เทคโนโลยีสารสนเทศและการประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอน
 - 3.1 ความหมายของเทคโนโลยีสารสนเทศ
 - 3.2 ประเภทเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา
 - 3.3 การออกแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเรียนการสอนและการนำไปใช้
 - 3.4 การนำไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ
 - 3.5 เทคโนโลยีสารสนเทศและการประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอน
 - 3.6 ประโยชน์ของเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตต่อการเรียนการสอนภาษา

4. สื่อประเภทฐานความรู้
 - 4.1 ฐานข้อมูล
 - 4.2 ฐานความรู้
 - 4.3 การจัดการความรู้
 - 4.4 กระบวนการจัดการความรู้
5. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา
 - 5.1 ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง
 - 5.2 ทฤษฎีความยืดหยุ่นทางปัญญา
6. สาระมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
7. การคัดเลือกเนื้อหา กิจกรรมจากเว็บ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ความหมายการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ปรากฏอยู่ในสื่อประเภทต่างๆมากมาย การอ่านจึงมีคุณค่าในฐานะที่เป็น เครื่องมือในการเรียนรู้ และทำให้เกิดความเพลิดเพลินใจ มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญในวงการ ศึกษาทั้งในและต่างประเทศได้ให้ความหมายของการอ่านไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

สมุท (2535) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ และอาจตอบโต้กับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายให้การอ่าน นั้น จะต้องมียุทธ์ประกอบ 3 อย่าง คือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงาน

Smith (1967: 11) ได้ให้นิยามการอ่านว่า เป็นคำพูดที่ได้ถูกบันทึกเก็บไว้ Bush and Huebner (1970: 254) กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการของการตีความจากตัวอักษรเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน สิ่งสำคัญของการอ่านคือความหมาย และความหมายนี้ไม่ได้อยู่กับตัวอักษรนั้น แต่เป็นผลที่เกิดจากตัวอักษรซึ่งกระตุ้นความคิดของผู้อ่านให้สร้างความคิดรวบยอด หรือภาพต่างๆขึ้น กระบวนการที่จะได้ความหมายใหม่นี้ เกิดจากการที่ผู้อ่านให้ความหมายกับตัวอักษร นอกจากการอ่านยังเกี่ยวข้องกับการตีความ การคิด จุดประสงค์ของผู้อ่าน และการเรียบเรียงสิ่งที่อ่าน

Lowe (1984 cited in Anderson, 1985: 340) ให้นิยามการอ่านว่า เป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งผู้อ่านต้องใช้ทักษะต่างๆเพื่อให้ได้ความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการ ความสามารถของผู้อ่านจะต้องประกอบด้วยความรู้ทางเสียง ทักษะทางด้านภาษาศาสตร์ ความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆรอบตัว และสิ่งสำคัญที่สุดคือ กลวิธีในการแก้ปัญหา

Anderson (1985 cited in Harris and Sipay, 1990: 10) กล่าวว่า การอ่านคือการตีความภาษาเขียนอย่างมีความหมาย กล่าวโดยย่อคือ เป็นกระบวนการสร้างความหมายจากสิ่งที่เขียน หรือความคิดที่นำเสนอในรูปการเขียน

จากความหมายในการอ่านดังกล่าว จะเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และต้องอาศัยการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยการตีความจากตัวอักษรซึ่งเป็นสัญลักษณ์ โดยใช้ทักษะต่างๆ ทั้งทางด้านเสียง ภาษาศาสตร์ กลวิธีในการแก้ปัญหาให้ออกมาเป็นความคิด โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน จึงจะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อให้เข้าใจเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง Eskey (1975: 210-211) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการของความคิดและความเข้าใจ การอ่านที่ไม่เกิดความเข้าใจถือว่าไม่ใช่การอ่าน ดังนั้น ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถที่ผู้อ่านรู้ความหมายของข้อความที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อสารความหมายของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

Harris and Sipay (1990: 10) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับ 1) การเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับภาพสัญลักษณ์ที่ถูกนำเสนอในรูปภาพ

2) ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ 3) ทักษะทางความคิด และ 4) ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่อ่านและความรู้รอบตัวทั่วไป

นอกจากนี้ Bond and Tinker (1975: 19) กล่าวว่า การจะเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้ ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานต่อไปนี้

1. เข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning)
2. เข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units)
3. เข้าใจประโยค (Sentence Comprehension)
4. เข้าใจอนุเขต (Paragraph Comprehension)
5. เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเขต (Comprehension of Larger Units)

ศิริรัตน์ (2520, อ้างถึงใน เฉลิมเกียรติ 2539: 30) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า ประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้

1. สามารถเข้าใจเรื่องอ่านโดยการจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่องได้
2. สามารถเดาเหตุการณ์หรือคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องได้
3. สามารถหาจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้
4. สามารถรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้
5. สามารถค้นหาใจความสำคัญ หรือชี้ให้เห็นความคิดหลักได้

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านมีหลายระดับ ตั้งแต่ระดับต้นๆที่ใช้ความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานในการทำความเข้าใจ ไปจนถึงระดับสูงที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน ประสบการณ์ความรู้เดิม และสติปัญญาในการทำความเข้าใจเรื่องที่ทำอ่านนั้น โดยนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้หลายลักษณะ ดังนี้

Valette and Disick (1972: 161-170) ได้แบ่งความสามารถในการอ่าน โดยเรียงลำดับจากระดับที่ง่ายไปยังระดับที่ยากไว้ดังนี้

1. ระดับกลไก (Mechanical Skills) ระดับนี้ผู้อ่านจะแสดงออกถึงความจำมากกว่าความเข้าใจ ผู้อ่านสามารถมองเห็นความแตกต่างของตัวอักษร หรือตัวสะกด แต่ไม่เข้าใจความหมายนั้น
2. ระดับความรู้ (Knowledge) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถจำ เข้าใจข้อความที่คุ้นเคย และเลือกข้อความที่สอดคล้องกับรูปภาพได้
3. ระดับการถ่ายโอน (Transfer) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ สามารถรับรู้ เข้าใจโครงสร้างและศัพท์ที่คุ้นเคย และนำมาเรียบเรียงใหม่ได้
4. ระดับการสื่อสาร (Communication) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านแม้จะไม่คุ้นกับศัพท์และโครงสร้าง ผู้อ่านอาจจะไม่เข้าใจความหมายทุกคำแต่สามารถจับใจความของเรื่องได้
5. ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถวิเคราะห์และประเมินค่าเรื่องที่อ่านในด้านการใช้ภาษาและวิธีการเขียนของผู้เขียน สามารถเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน สามารถเข้าใจความหมายแฝงและสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องได้

Burmeister (1974: 113) ได้นำแนวคิดของ Benjamin S. Bloom มาดัดแปลงโดยแบ่งความสามารถด้านการอ่านเป็น 7 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนระบุไว้ เช่น ชื่อบุคคล ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ และคำสิ่งที่แจ้งไว้ รวมถึงรายละเอียดที่อ่าน
2. ระดับแปลความหมาย (Translation) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถแปลข้อความ หรือเรื่องราว เป็นรูปแบบที่ต่างออกไปได้ เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อมูลเป็นแผนที่ หรือแผนภูมิ เป็นต้น
3. ระดับตีความ (Interpretation) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพของเรื่องที่อ่านได้
4. ระดับประยุกต์ (Application) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถเข้าใจหลักการ และนำไปประยุกต์ใช้ได้
5. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อยที่นำมา ประกอบกันเป็นภาพรวมได้ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ การตรวจสอบการให้เหตุผลที่ไม่ถูกต้อง และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้
6. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากแหล่งต่างๆ มาเรียบเรียงใหม่ได้
7. ระดับประเมินผล (Evaluation) ระดับนี้ผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์ และตัดสินเรื่องที่อ่าน โดยใช้เกณฑ์ที่ตั้งไว้

Harris and Sipay (1987: 553) ได้กล่าวถึง การแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านที่มีการใช้กันอย่างกว้างขวางใน 4 ระดับหลัก ดังนี้

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ความสามารถในการเข้าใจ ความหมายข้อมูลที่ปรากฏชัด สิ่งสำคัญ หรือสิ่งที่แสดงไว้โดยตรงในข้อมูลนั้น

2. ระดับการอ่านการตีความหมาย (Interpretation Comprehension) ความสามารถในการสืบสวน ตรวจสอบ ความหมายที่ลึกมากขึ้น

3. ระดับการอ่านโดยการคิดวิเคราะห์ (Critical Reading) ความสามารถในการประเมินและสามารถตัดสินใจด้วยความเห็นส่วนตัวได้

4. ระดับการอ่านด้วยความคิดสร้างสรรค์ (Creative Reading) ความสามารถในการตรวจสอบและตีความสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่านได้

Mohamad (1999) ได้กล่าวว่า ถึงแม้ว่าการอ่านจะมีหลายระดับ แต่ในการสอนการอ่านภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาควรมีการสอนการอ่านภาษาอังกฤษใน 3 ระดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ระดับนี้เกี่ยวข้องกับความหมายที่เห็นชัดในบทอ่าน โดยครูสามารถบอกนักเรียนให้หาข้อมูล และความคิดที่ปรากฏชัดในบทอ่าน นอกจากนี้ยังเหมาะในการทดสอบคำศัพท์

2. ระดับการอ่านการตีความหมาย (Interpretation or Referential Comprehension) ระดับนี้ นักเรียนสามารถเห็นความหมายที่ซ่อนอยู่หรืออ่านเพื่อความหมายที่ลึกมากขึ้น นักเรียนควรสามารถอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ และวิเคราะห์สิ่งที่อ่านอย่างระมัดระวัง ตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างความคิด และเห็นความหมายที่ปรากฏในความคิดเหล่านั้น ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องฝึกในระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ก่อนการอ่านระดับนี้ การอ่านในขั้นนี้ยังรวมถึงกระบวนการคิด เช่น การหาข้อสรุป การการลงความเห็น และการทำนายผลที่จะเกิดขึ้น

3. ระดับการอ่านโดยการคิดวิเคราะห์ (Critical Reading) ระดับนี้เกี่ยวข้องกับการประเมินความคิดและข้อมูล การอ่านระดับนี้เกิดขึ้นหลังจากนักเรียนเข้าใจความคิดและข้อมูลที่ผู้เขียนได้นำเสนอ ครูอาจทดสอบทักษะการหาข้อเท็จจริงกับความคิดออกจากกัน (Fact and Opinion) การจำแนกข้อความชักจูง การตัดสินใจความชัดเจน ความถูกต้องของข้อมูลที่ให้ไว้ในบทอ่าน

ทักษะในการอ่าน

การอ่านเป็นกุญแจในการค้นหาและได้มาซึ่งความรู้ (Knowledge Acquisition) และทักษะการอ่าน (Reading Skill) เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและช่วยพัฒนาความสามารถในด้านการอ่าน (Milan, 1995: 1) โดยทักษะการอ่านนั้นมีคุณค่าต่อนักเรียนทั้งในห้องเรียน ในการทำงาน และการเข้าสู่การเรียนขั้นสูง ซึ่งครูมีหน้าที่ต้องสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนใช้ทักษะการอ่านให้ประสบผลสำเร็จทั้งในระดับโรงเรียน ที่ทำงาน สังคมโลก และเข้ากับความท้าทายของโลกปัจจุบัน (Wiedmaier and Whittingham, 2005: 4)

Casanave (1987: 2-3) ได้กล่าวถึงทักษะที่สำคัญในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ทักษะในการถอดรหัส (Decoding Skill)
2. ความเหมาะสมของบทอ่าน กล่าวคือ บทอ่านได้เขียนขึ้นโดยใช้ไวยากรณ์ที่ผู้อ่านคุ้นเคย

John (1986: 118-140) ได้กล่าวว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจ ประกอบไปด้วยทักษะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. การหาใจความสำคัญ (Main Idea) การหาใจความสำคัญในบทอ่านนั้นต้องใช้ทักษะอื่นๆประกอบหลายทักษะ เช่น ทักษะการคิดระดับสูง ทักษะการใช้ภาษา การตีความใจความสำคัญ ซึ่งอาจปรากฏหรือไม่ได้ปรากฏในข้อความนั้นโดยตรง โดยผู้อ่านจะต้องเป็นผู้หาใจความหลักด้วยตนเอง

2. การหาข้อเท็จจริง หรือ รายละเอียด (Facts or Detail) ข้อเท็จจริง หรือรายละเอียดอาจมีความเกี่ยวข้องกับการหาใจความสำคัญ ทักษะนี้จัดว่าเป็นทักษะความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension Skill) ซึ่งนับว่าเป็นทักษะระดับพื้นฐานของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

3. การจัดลำดับเหตุการณ์ (Sequence) ผู้อ่านส่วนใหญ่มักมีความรู้สึกว่าการเล่าเรื่องเป็นเรื่องยาก เนื่องจากต้องใช้ทักษะการลำดับเหตุการณ์ ผู้อ่านต้องเรียงลำดับเหตุการณ์และทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อจากเหตุการณ์ที่อ่าน

4. การสรุปความและการอ้างอิง (Conclusion and Inference) ทักษะการสรุปความและการอ้างอิงเป็นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับสูง เมื่อผู้อ่านสรุปความจะต้องหาใจความสำคัญเพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุน และสามารถลำดับเหตุการณ์ในบทที่อ่านได้จึงจะนับว่าเป็นการหาข้อสรุปอย่างมีเหตุผล ต่อมาเมื่อนำคำว่า การอ้างอิง (Inference) มาช่วยในการให้คำจำกัดความคำว่า การสรุปความ (Conclusion) คำทั้งสองคือ การสรุปความและการอ้างอิงจึงสามารถนำมาพิจารณาด้วยกัน โดยเกิดคำว่า การสรุปความและการอ้างอิง

5. การประเมินผลและการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ (Evaluation and Reacting) เป็นความสามารถในการอ่านในระดับ Beyond the Lines ซึ่งเป็นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับสูง โดยเป็นการอ่านเชิงวิเคราะห์ (Critical Reading) ที่ประกอบด้วยความสามารถในการตัดสินใจ การวิเคราะห์หรือการประเมินสิ่งที่อ่าน เช่น การวิเคราะห์ทักษะต่างๆ ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็นของผู้เขียน การประเมินความลำเอียงของผู้เขียน (Author's Bias) เป็นต้น ส่วนในด้านการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบนั้นเป็นการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบบนความรู้ของผู้อ่าน

Finocchiro and Sako (1983 อ้างถึงใน สุเมธ, 2542: 11) ได้ระบุถึงทักษะและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังนี้

1. คำศัพท์ (Words) เน้นในการเดาความหมายและรู้คำศัพท์ โดยใช้ข้อความบริบทที่อยู่รอบๆ เพื่อให้เข้าใจความหมายได้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทนั้นๆ
2. ใจความสำคัญของเรื่อง (Main Idea)
3. รายละเอียดเนื้อหาที่อ่าน (Detail)
4. การตีความหมายใจความที่ปรากฏโดยนัย (Speculation)
5. อารมณ์ ความรู้สึก และเจตนาอารมณ์ (Opinion)
6. ความสัมพันธ์ของข้อความหรือประโยคที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง (Sentence Relations)

7. โครงสร้างของประโยค (Structure)

Dechant (1981 อ้างถึงใน สุเมธ, 2542: 1) ได้กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นความสามารถที่ซับซ้อน โดยผู้อ่านจะต้องมีความสามารถและทักษะดังต่อไปนี้

1. เข้าใจคำและสามารถเลือกความหมายของคำที่ถูกต้องตามบริบทที่อ่านได้
2. เข้าใจในบริบท และสามารถเชื่อมโยงบริบทเข้ากับประสบการณ์ของตนเข้ากับเรื่องที่อ่านได้
3. เข้าใจความหมายของใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจประโยค เข้าใจย่อหน้า และเข้าใจในแต่ละส่วนได้
4. สามารถตอบคำถามของเรื่องที่อ่านได้ เช่น ใจความหลักของเรื่องคืออะไร (Main Idea) ข้อความที่เป็นรายละเอียดหลักอยู่ที่ใด สามารถลำดับเหตุการณ์ได้ แสดงความสัมพันธ์ตลอดเรื่องที่อ่านได้ บอกเหตุและผล รวมถึงความขัดแย้งได้ และสามารถนำมาเปรียบเทียบได้
5. สามารถตอบคำถามที่ต้องใช้การวิเคราะห์และการสังเคราะห์จากเรื่องที่อ่านได้ บอกเหตุผลและความขัดแย้ง จัดหมวดหมู่และบอกรายละเอียดปลีกย่อยที่ปรากฏในบทอ่าน สามารถสรุปและเขียนเค้าโครงเรื่องที่อ่านได้
6. สามารถลงความเห็นและทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากเรื่องที่อ่านได้
7. สามารถตัดสินคุณค่าสิ่งที่อ่านได้ ได้แก่ การตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ ความถูกต้อง ความเหมาะสม และความลำเอียงของผู้เขียน
8. สามารถเลือกบทอ่านเพื่อการเรียนรู้ และจดจำเรื่องที่อ่านแล้วนำไปบูรณาการกับประสบการณ์ที่ผ่านมาของตนได้ โดยอาจมีการสรุปบันทึกข้อมูล มโนทัศน์ของผู้อ่าน รวมทั้งมีการปรับอัตราความเร็วในการอ่านตามวัตถุประสงค์ในการอ่าน

9. สามารถเลือกอ่านด้วยความชื่นชอบ ชื่นชม สามารถระลึกถึงสิ่งที่อ่านและบอกแนวทางของเรื่องที่อ่าน และบอกแก่นของเรื่องตามความมุ่งหมายของผู้เขียนได้

จากการศึกษาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยได้จัดระดับการอ่านในการเรียนรู้ในฐานความรู้เพื่อการอ่านภาษาอังกฤษฯ ช่วงชั้นที่ 4 ตามระดับทางการอ่านภาษาอังกฤษ 3 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 Literal Level โดยมีทักษะการอ่าน ได้แก่ Main Idea, Detail, Sequence และ Skim & Scan

ระดับที่ 2 Interpretative Level โดยมีทักษะการอ่าน ได้แก่ Main Idea, Detail, Cause-Effect, Sequence และ Skim & Scan

ระดับที่ 3 Critical Reading Level โดยมีทักษะการอ่าน ได้แก่ Valuing, Problem Solving, Conclusion & Prediction, Compare-Contrast และ Fact VS Opinion

กลวิธีในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

กลวิธีการอ่านเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน กลวิธีในการอ่านเป็นวิธีการหรือเทคนิคที่ผู้อ่านนำมาใช้เพื่อทำความเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน กลวิธีการอ่านมีหลายวิธีและมีคุณสมบัติต่างกัน ในการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านควรรู้จักเลือกและใช้กลวิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์การอ่านเพื่อให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การจำแนกประเภทกลวิธีตามขั้นตอนในการใช้กลวิธี ได้แก่ การจำแนกตามแนวคิดของ Schmitt (1990: 454-461) ซึ่งแบ่งกลวิธีออกเป็น

1. กลวิธีก่อนการอ่าน ได้แก่ การคาดคะเนและตรวจสอบการคะแนน การสำรวจต่างๆ ก่อนอ่านจริง และการกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน

2. กลวิธีขณะกำลังอ่าน ได้แก่ การตั้งคำถามถามตนเอง การใช้ความรู้เดิม

3. กลวิธีหลังการอ่าน ได้แก่ การสรุปย่อและการใช้กลวิธีการแก้ไข (Fix-Up Strategies)

Goodman (1982: 91-71) กล่าวว่า ผู้อ่านจำเป็นต้องใช้กลวิธีการอ่าน ดังนี้

1. กลวิธีการกวาดสายตาเพื่อหาตัวชี้แนะ (Scanning Strategies) ผู้อ่านจะใช้กลวิธีการอ่านคร่าวๆ เพื่อคาดการณ์ล่วงหน้า หรือทำนายเหตุการณ์ในเรื่อง

2. กลวิธีการเลือกตัวชี้แนะ (Selection Strategies) เมื่อผู้อ่านได้ทำนายหรือคาดเดาเหตุการณ์ของเรื่องแล้ว ขั้นต่อไป ผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพจะเลือกตัวชี้แนะจากภาพตัวอักษรหรือโครงสร้างประโยคและข้อความเพื่อช่วยในการเดา ผู้อ่านที่เก่งจะสามารถเดาได้อย่างถูกต้องโดยใช้ตัวชี้แนะน้อยที่สุด

3. กลวิธีการยืนยัน (Confirmation Strategies) กลวิธีในขั้นนี้ใช้เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการทำนายในขั้นต้น การตรวจสอบการทำนายสามารถทำได้จากการพิจารณาบริบท 2 ชนิด คือ บริบททางความหมาย และบริบททางไวยากรณ์หรือโครงสร้างของประโยค ผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพจะใช้กลวิธีการยืนยันตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านตลอดเวลา

4. กลวิธีการแก้ไข (Correction Strategies) หากมีปัญหาในการอ่านเกิดขึ้น เช่น ไม่เข้าใจความหมาย หรือเดาไม่ถูกต้อง ผู้อ่านจะใช้กลวิธีการแก้ไข เช่น ย้อนกลับไปอ่านใหม่ว่ามีตรงไหนบ้างที่เข้าใจผิด คิดในใจว่าข้อความนั้นผู้เขียนต้องการบอกอะไรแก่ผู้อ่าน หรืออ่านต่อไปเพื่อหาตัวชี้แนะเพิ่มเติมจะช่วยแก้ไขการเดาได้หรือไม่

คำอธิบายของ Goodman ชี้ให้เห็นว่า กระบวนการอ่าน คือกระบวนการแก้ปัญหาในการอ่านนั่นเอง ความเข้าใจในการอ่านเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิดของผู้เขียน กับภาษาและความคิดของผู้อ่าน ถ้าผู้อ่านไม่สามารถแน่ใจได้ว่า เขาได้พบความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อแล้วหรือไม่ ในขณะเดียวกันผู้อ่านก็จำเป็นต้องเข้าใจเรื่องที่อ่าน ดังนั้น ผู้อ่านจึงต้องใช้กลวิธีทั้ง 4 ประการดังกล่าว เพื่อที่จะทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านอันเป็นจุดหมายสูงสุดของการอ่านตามต้องการ

นอกจากนี้ Padron and Waxman (1988: 146-150) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กลวิธีการอ่าน ของนักเรียน พบว่า กลวิธีที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจในการอ่าน คือ การขีดเส้นใต้คำ หรือข้อความสำคัญในขณะที่อ่าน การถามคำถามตนเองการตรวจสอบตนเองในขณะที่อ่าน การถามคำถามในส่วนที่ไม่เข้าใจ การจดบันทึกและการสร้างจินตภาพในสิ่งที่อ่าน ส่วนกลวิธีที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ การคิดถึงสิ่งอื่นในขณะที่อ่าน การจดทุกคำ การละเลยส่วนที่ไม่เข้าใจ การอ่านอย่างรวดเร็วที่สุด การอ่านซ้ำทุกคำ การค้นหาความหมายของคำที่ไม่เข้าใจทุกคำในพจนานุกรม การกล่าวถึงใจความสำคัญซ้ำ

การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

ความหมายของสื่อการเรียนการสอน

ได้มีผู้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้หลายทัศนะ ดังนี้

ไชยยศ (2526: 137) ให้ความหมายว่า หมายถึง สิ่งต่างๆที่ใช้เป็นตัวกลางในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย

กิดานันท์ (2531: 76) ให้ความหมายว่า หมายถึง ตัวกลางที่ช่วยนำและถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนหรือจากแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ศิริพงศ์ (2533: 66) ให้ความหมายว่า หมายถึง เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ เหตุการณ์ ที่จะนำพาเนื้อหาวิชาจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน โดยผ่านช่องทางการรับรู้ต่างๆจากประสาทสัมผัสทั้งห้า

สุโชติ และ สาโรจน์ (2535: 11) ให้ความหมายว่า สื่อการเรียนการสอน (Instructional Media) หมายถึง สิ่งใดๆก็ตามที่เป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้ หรือช่วยในการเรียนรู้ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนเป็นผู้ใช้เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สุวรรณิ (2545: 42) ให้ความหมายว่า สื่อการเรียนการสอนคือวัสดุหรืออุปกรณ์ที่นำไปใช้ในการเรียนการสอน นักวิชาการหรือผู้สอนที่ต้องการสร้างสื่อการเรียนการสอนจะต้องศึกษาจุดประสงค์หลักสูตร

จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชานั้นๆ ข้อมูล เนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับจุดประสงค์หลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งเป็นประโยชน์กับผู้เรียน

Gerlach and Ely (1971: 282) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นกุญแจสำคัญในการวางแผนและการสอนเชิงระบบ สื่อเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางมาก ไม่ว่าจะเป็นบุคคล วัสดุ อุปกรณ์ หรือเหตุการณ์ที่สร้างเงื่อนไข ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ ตลอดจนทัศนคติ

Hutchinson and Waters (1989 อ้างถึงใน สุวรรณิ, 2542) กล่าวสรุปไว้ว่า สื่อการสอนเป็นเครื่องมือที่กระตุ้นการเรียนรู้ ช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนการสอน โดยจัดสรรช่องทางการสื่อสารผ่านสื่อทางภาษาที่ซับซ้อน (Complex Mass of The Language) จนทำให้เกิดการเรียนรู้

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า สื่อการสอน หมายถึง ตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ช่วยในการเรียนรู้และนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสามารถบรรลุถึงจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายได้

ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 7-9) ได้แบ่งสื่อการเรียนการสอนออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. สื่อสิ่งพิมพ์ หมายถึง เอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่ได้แสดง หรือจำแนก หรือเรียบเรียงสาระความรู้ต่างๆในรูปการเขียนหรือพิมพ์ เพื่อสื่อความหมาย เช่น เอกสาร หนังสือ หนังสือพิมพ์ วารสาร รายงาน วิทยานิพนธ์
2. สื่อเทคโนโลยี หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ควบคู่กับเครื่องมือโสตทัศนวัสดุหรือเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน นอกจากนี้ยังรวมถึงกระบวนการต่างๆที่เกี่ยวกับการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนการสอน

3. สื่ออื่นๆ แบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

3.1 สื่อบุคคล หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง ซึ่งสามารถถ่ายทอดสาระความรู้ แนวคิด เจตคติ และวิธีปฏิบัติตนไปสู่บุคคลอื่นได้

3.2 สื่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติหรือสภาพที่อยู่รอบตัวผู้เรียน โดยเป็นสิ่งที่ครุหาได้ง่าย

3.3 สื่อกิจกรรม/ กระบวนการ หมายถึง กิจกรรมหรือกระบวนการที่ครูหรือผู้เรียนกำหนดขึ้นเพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ ใช้ฝึกทักษะและใช้ประยุกต์ความรู้ของผู้เรียน

3.4 สื่อวัสดุ/เครื่องมือ อุปกรณ์ หมายถึง วัสดุที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น แผนภูมิ ตาราง กราฟ รวมถึงสื่อประเภทเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานต่างๆ เช่น อุปกรณ์ทดลองวิทยาศาสตร์

ศิริพงษ์ (2533 อ้างถึงใน วารี, 2545: 23-25) กล่าวว่า สื่อมีลักษณะและคุณสมบัติตลอดจนการนำไปใช้แตกต่างกันออกไป การแบ่งประเภทของสื่อการสอนจึงแบ่งหลายแบบ โดยส่วนใหญ่จะครอบคลุม 3 ลักษณะ ได้แก่

1. แบ่งตามรูปร่างลักษณะของสื่อ โดยทั่วไปในวงการเทคโนโลยีการศึกษาปัจจุบันได้จำแนกสื่อการสอนออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 เครื่องมือหรืออุปกรณ์ซึ่งถือเป็นสื่อใหญ่ (Big Media) ได้แก่ เครื่องฉายต่างๆ เครื่องเสียง เครื่องมือปฏิบัติงาน โดยจะต้องใช้งานร่วมกับวัสดุอื่นๆ

1.2 วัสดุจัดเป็นสื่อเล็ก (Small Media) ได้แก่ สื่อที่ต้องอาศัยสื่อใหญ่ในการใช้งาน เช่น फिल्म เทปเสียง แผ่นเสียง หรือบางสื่ออาจใช้งานได้ด้วยตนเอง เช่น รูปภาพ หุ่นจำลอง เป็นต้น

1.3 เทคนิคหรือวิธีการ หมายถึง สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน โดยเน้นที่กระบวนการถ่ายทอดมากกว่าวัสดุหรือเครื่องมือ ได้แก่ วิธีการสอนแบบต่างๆ การจัดกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

2. แบ่งตามระดับประสบการณ์ของผู้เรียน การแบ่งประเภทของสื่อการสอนตามระดับประสบการณ์ของผู้เรียนส่วนใหญ่มีการอ้างอิงถึง “กรวยประสบการณ์” (The Cone of Experience) ของ Edgar Dale (อ้างอิงใน วารี, 2545: 24-25) ซึ่งได้จำแนกประสบการณ์การเรียนรู้ ออกมาเป็นรูปกรวยคว่ำ โดยถือหลักของความต่อเนื่องระหว่างประสบการณ์ตรงหรือรูปธรรม ซึ่งจะถูกจัดไว้ที่ฐานกรวยไปสู่ประสบการณ์นามธรรมมากยิ่งขึ้นเรียงไปถึงยอด

3. แบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ กล่าวคือ เป็นการแบ่งสื่อโดยยึดถือตามลักษณะการนำไปใช้งาน ดังนี้ (De Kieffer, 1966: 9 อ้างถึงใน วารี, 23-25)

3.1 สื่อที่ไม่ต้องใช้กับเครื่องฉาย ได้แก่ กระดาน ชอล์ก รูปภาพ แผนภูมิ แผนสถิติ ป้ายนิเทศ แผ่นป้ายสำลี ลูกโลก แผนที่ การสาธิต การจัดนิทรรศการ เป็นต้น

3.2 สื่อที่ใช้กับเครื่องฉาย ได้แก่ สไลด์ फिल्मสตริป ภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพทึบแสง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เป็นต้น

3.3 สื่อประเภทเครื่องเสียง ได้แก่ วิทยุ เครื่องขยายเสียง เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น

แนวโน้มของสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับการจัดการศึกษาตามมาตรฐาน

นาตยา มธุรส และ ศิริรัตน์ (2542: 200-216) กล่าวถึงแนวโน้มของสื่อการเรียนการสอนที่จะเกิดเมื่อมีการศึกษาตามมาตรฐานไว้ ดังนี้

1. สื่อที่เกิดจากเทคโนโลยีร่วมสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอน (CBI) มัลติมีเดียเชิงปฏิสัมพันธ์ การสอนทางไกลผ่านดาวเทียมและเครือข่าย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเครือข่ายความรู้หรือการเรียนรู้ (Learning Network) ในปัจจุบันมีรูปแบบเป็นเว็บไซต์ (Website) ที่มุ่งให้ความรู้ทั้งแก่ครูและนักเรียน ประกอบด้วยสื่อการสอนทั้งแบบสิ่งพิมพ์และอิเล็กทรอนิกส์

และช่วยครูในการจัดกิจกรรมที่ท้าทายและเป็นจริง (Authentic, Challenging Tasks) รวมถึงการพัฒนาตนในด้านวิชาชีพอีกด้วย

2. สื่อที่เกิดจากความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับโรงเรียน และ/หรือ โรงเรียนกับท้องถิ่น
3. สื่อที่เกิดจากความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับหน่วยงานภายนอก ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน
4. สื่อที่เน้นให้เกิดประโยชน์ทั้งครูและนักเรียนในคราวเดียวกัน (Information Resources)
5. สื่อที่สามารถบูรณาการและใช้ข้ามหลักสูตรได้ (Integrated and Across Curriculum)
6. สื่อที่เน้นความคิดรวบยอดมากกว่าการเน้นเนื้อหาความรู้ (Theme-Based and Concept-Based)
7. สื่อที่เป็นเครือข่ายฐานข้อมูลที่รวบรวมเครือข่ายอื่นๆเข้าไว้ด้วยกัน และให้บริการการสืบค้น (Engines) ซึ่งเป็นเครือข่ายที่นำมาจัดเสนอให้สืบค้นในรูปแบบเมนู หรือการเติมคำสำคัญ ทำหน้าที่ค้นหาเว็บเพจที่มีข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องการทราบ

ไพโรจน์, ไพบลีย์ และ เสกสรรค์ (2546: 23-24) กล่าวว่า การเรียนรู้ในอนาคต การศึกษาจะเน้นในเรื่องสังคมการเรียนรู้ โดยในโลกของการเรียนรู้จะไม่จำกัดเงื่อนไขของเวลา และสถานที่ แต่จะเป็นการศึกษาตามความสะดวกและอิงความสามารถของแต่ละบุคคล เพราะฉะนั้นสื่อการศึกษารายบุคคลจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญมากในการพัฒนาสังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งสื่อการศึกษารายบุคคลควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. เป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้และก้าวหน้าได้ด้วยตนเอง โดยผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหาอย่างอิสระ

2. เป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ตามความรู้ความสามารถของตนเอง สามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล และควบคุมอัตราความเร็วในการเรียนด้วยตนเอง
3. เป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ได้ตามความสนใจ
4. เป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ตามความสะดวกในด้านเวลาและสถานที่ของแต่ละบุคคล

แรงจูงใจในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สุวรรณิ (2545: 43-44) กล่าวว่า ผู้สอนมีเหตุผลในการสร้างและพัฒนาสื่อการสอนขึ้นมาด้วยตนเองจากเหตุผลหลายประการ อาทิเช่น การขาดแคลนสื่อการสอน ซึ่งพบว่าการขาดแคลนสื่อการสอนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดปัญหาหนึ่งของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สาเหตุของปัญหาการขาดแคลนสื่อการสอนเกิดขึ้นเนื่องจาก

1. มีตำราจัดพิมพ์จำหน่ายในท้องตลาดที่น่าสนใจมากมาย แต่ผู้เรียนไม่สามารถซื้อได้ เพราะราคาแพงจนเกินไป
2. มีตำราที่จำหน่ายในท้องตลาดบางเล่มที่มีราคาเหมาะสม แต่พบว่าบทเรียนล้าสมัยและไม่น่าสนใจเท่าที่ควร
3. ไม่มีตำราหรือเอกสารการสอนใดในท้องตลาดที่เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนการสอนเลย
4. ห้องสมุดของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาของตนขาดแคลนหนังสือ และขาดแคลนงบประมาณในการจัดซื้อ

Hutchinson and Waters (1989: 106) กล่าวถึงสาเหตุและแรงจูงใจในการสร้างและพัฒนาสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะด้านไว้หลายประการ ดังนี้

1. ผู้สอนหรือสถาบันการศึกษาต้องการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับสาขาวิชาเฉพาะของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย รูปแบบที่สร้างขึ้นและมีจำหน่ายในท้องตลาดไม่สอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะด้านของสถาบันและไม่เหมาะสมกับระยะเวลาหรือชั่วโมงเรียน ประการสำคัญคือไม่สามารถตอบสนองความต้องการเฉพาะด้านของกลุ่มผู้เรียนได้ดีเท่าที่ควร ผู้สอนจึงสร้างสื่อขึ้นเองเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และองค์ประกอบของรายวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะด้านในสถาบันการศึกษาของตนให้มากที่สุด

2. ตำราภาษาอังกฤษของต่างประเทศที่มีจำหน่ายในท้องตลาดมีราคาสูงจนเกินไป

3. ตำราวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะด้านบางเล่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งไม่ใช่เพื่อการเรียนการสอนโดยตรง เช่น เพื่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์องค์กร หรือมุ่งพัฒนาบุคลากรขององค์กรเป็นสำคัญ เป็นต้น

การสร้างสื่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ

พูนทรัพย์ (2539: 99) ได้กล่าวถึงแนวทางในการสร้างสื่อการสอนที่มีคุณภาพ ดังนี้

1. เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง (Real Language) Widdowson (1983) ได้ให้คำแนะนำว่าครูควรพยายามเชื่อมโยงภาษาที่สอนกับสถานการณ์ภายนอกห้องเรียน ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง เพื่อความคล่องแคล่วในการใช้ภาษานั้นคือ กิจกรรมทางภาษาต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นภายนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์กับสถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุด

2. เรียงลำดับเนื้อหาบทเรียน (Sequencing) บทเรียนเรียงลำดับเนื้อหาอย่างมีระบบมากเท่าใดก็จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้นเท่านั้น Oller (1979) ได้กล่าวถึงกฎเกณฑ์การเรียนรู้ที่สามารถนำมาใช้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ง่ายขึ้น ถ้าบทเรียนนำสิ่งเร้าใหม่ไปสัมพันธ์กับสิ่งเร้าเก่าที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นบทเรียนจึงควรเริ่มสอนจาก

2.1 สิ่งที่เป็นปกติธรรมดา ก่อนสิ่งพิเศษออกไป

2.2 สิ่งที่ยากก่อนสิ่งที่ง่าย

2.3 สิ่งที่พบเห็นบ่อยๆ ไปหาสิ่งที่ไม่ค่อยพบเห็นบ่อยนัก

2.4 สอนสิ่งที่ใกล้เคียงกับภาษาแม่ก่อนสิ่งที่อยู่ห่างไกลภาษาแม่

3. ความต่อเนื่องในระหว่างบทเรียนเดียวกันและระหว่างบท (Continuity) ผู้เรียนจะเรียนรู้เนื้อหาสิ่งที่เรียนได้ดีขึ้น ถ้าเนื้อหานั้นมีความต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งสื่อการเรียนที่ดีควรมีความต่อเนื่องกันทั้งภาษาในบทเรียนเดียวกันและระหว่างบทเรียน นอกจากนี้ควรให้เนื้อหาบททวนและเสริมซึ่งกันและกัน

4. กิจกรรม (Activities) กิจกรรมที่มีอยู่ในสื่อการสอนนั้นควรประกอบไปด้วย

4.1 ความหลากหลายของกิจกรรม (Variety) ควรให้ความสำคัญกับกิจกรรมที่เป็นการทำงานร่วมกันมากกว่ารูปแบบการใช้ภาษา

4.2 กิจกรรมเน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่าตัวภาษา (Usage)

4.3 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีทางเลือก (Choice) หมายถึง กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกรูปแบบภาษาและข้อมูลที่ใช้ในการสื่อความหมายตามที่ผู้เรียนเห็นเหมาะสม

5. คำสั่งและคำชี้แจงในการทำกิจกรรม (Instruction) คำสั่งและคำชี้แจงในการทำกิจกรรมที่ดีต้องมีความชัดเจนและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้

6. บทเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) หมายถึง ในบทเรียนเดียวกันจะต้องมีการสอนมากกว่า 1 ทักษะ และมีความสัมพันธ์กันระหว่างทักษะต่างๆ ซึ่งรวมทั้งทักษะในการเรียน (Study Skills) คำว่า “ทักษะสัมพันธ์” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทักษะอย่างมีจุดประสงค์เพื่อสื่อความหมาย ทั้งนี้ไม่ครอบคลุมถึงการฝึกความคล่องและความแม่นยำ โดยใช้ทักษะต่างๆ ทีละทักษะ

7. โอกาสที่จะใช้ภาษาในห้องเรียน (Learner's Performance) หมายถึง กิจกรรมในบทเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในห้องเรียนมากขึ้นเพียงไร

8. ระดับความสามารถของผู้เรียนที่คาดหวัง (Target Level) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาในระดับความเข้าใจ ความสามารถในการตีความ หรือแก้ปัญหาโดยให้ความสำคัญในการตีความหรือแก้ปัญหามากกว่าความเข้าใจ

9. ความเหมาะสมกับผู้เรียนด้านเนื้อหา (Content Appropriateness) หมายถึง บทเรียนมีความน่าสนใจ เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของผู้เรียน มีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้ได้จริง และให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

10. ความเหมาะสมกับผู้เรียนด้านภาษา (Language Appropriateness) หมายถึง ความเหมาะสมกับผู้เรียนในเรื่องความยากง่ายของภาษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ยากเกินไป เหมาะสม ง่ายเกินไป

11. ความสอดคล้องกับหลักสูตร หมายถึง ความสอดคล้องด้านเนื้อหา โดยศึกษาจาก คำอธิบายรายวิชา และจุดประสงค์รายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

เทคโนโลยีสารสนเทศและการประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอน

ปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทอย่างกว้างขวางในทุกวงการ และเทคโนโลยีสารสนเทศกลายเป็นเครื่องมือสำคัญของการทำงานทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษา หลังจากการปฏิรูปการศึกษาได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้กับกระบวนการเรียนการสอน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้การศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Khunkitti (2005: iii) ที่กล่าวว่า ถ้าความรู้เป็นกุญแจหลักในการนำไปสู่ความสำเร็จแล้ว เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารก็เป็นผู้ถือกุญแจที่จะนำไปสู่แห่งความสำเร็จนั้น

ความหมายของเทคโนโลยีสารสนเทศ

เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology: IT) หรือเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communication Technologies: ICTs) คือ เทคโนโลยีที่ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ เทคโนโลยีระบบคอมพิวเตอร์ และ เทคโนโลยีสื่อสารโทรคมนาคมที่ผนวกเข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในกระบวนการจัดหา จัดเก็บ สร้าง และเผยแพร่สารสนเทศในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียง ภาพ ภาพเคลื่อนไหว ข้อความหรือตัวอักษร และตัวเลข เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ความถูกต้อง ความแม่นยำ และความรวดเร็วให้ทันต่อการนำไปใช้ประโยชน์

(<http://dusithost.dusit.ac.th/~librarian/it107/C1.html>)

Martin et al. (1991: 11) ได้ให้ความหมาย เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology: IT) ว่าหมายถึงเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการเก็บรวบรวม การจัดการ การสื่อสาร การนำเสนอและการใช้ข้อมูล รวมถึงข้อมูลที่มีประมวผลเป็นสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศ ประกอบด้วย คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์การสื่อสารและเครือข่าย เครื่องมือต่างๆที่ควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ รวมถึงอุปกรณ์อื่นๆที่เกี่ยวข้อง

ประเภทเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา

นาตยา, มธุรส และ ศิริรัตน์ (2542: 157-158) กล่าวถึงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการเรียนสอนว่า สามารถนำมาใช้ได้ 4 ประเภทหลัก

1. ประเภทช่วยสอน (Tutorial) ได้แก่ การใช้เทคโนโลยีทำการสอน สาธิต หรือฝึกหัด เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบต่างๆ ซอฟต์แวร์แบบฝึก เป็นต้น
2. ประเภทช่วยค้นคว้า (Exploratory) คือ เทคโนโลยีที่ให้อิสระผู้เรียนในการค้นคว้าหาความรู้ ทั้งแบบมีการชี้แนะและไม่มี การชี้แนะ (Guide Discovery) เช่น ซีดีรอมประเภทเอ็นไซโคลปิเดีย ไฮเปอร์มีเดีย เครือข่ายข้อมูล ห้องแล็ปคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
3. ประเภทเครื่องมือช่วยการเรียน (Tools/Application) ได้แก่ เทคโนโลยีที่ช่วยผู้เรียนในการทำงานหรือทำกิจกรรมการเรียนในวิชาต่างๆ ประเภทการเขียน การวิเคราะห์ข้อมูล การค้นคว้า

และการจัดทำฐานข้อมูล

4. ประเภทช่วยการสื่อสาร (Communication) ได้แก่ เทคโนโลยีที่ช่วยให้ครูและผู้เรียนสามารถติดต่อกันผ่านหรือข้ามเครือข่าย ด้วยเทคโนโลยีที่หลากหลาย เช่น การสอนทางไกลเชิงปฏิสัมพันธ์ผ่านดาวเทียม คอมพิวเตอร์และโมเด็ม เป็นต้น

ไพโรจน์, ไพบูลย์ และ เสกสรรค์ (2546: 14) และ นรัจฉรา (2548: 9-10) ได้กล่าวถึงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. สื่อเสริม (Supplementary) เป็นการจัดหาทางเลือกให้ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหาเพื่อให้ประสบการณ์พิเศษแก่ผู้เรียน โดยนำมาใช้ประกอบเสริมขณะที่สอน หรือบางช่วงของการสอน เช่น การใช้ Power Point เพื่อการนำเสนอ การฝึกฝนทักษะ เกม การสอบ การจำลองสถานการณ์ เป็นต้น
2. สื่อเติม (Complementary) ใช้ในลักษณะเพิ่มเติมจากวิธีการสอนลักษณะอื่นๆ โดยนำเข้ามาเสริมภายหลังการสอน เช่น การสอนซ่อมเสริม การทบทวน หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น
3. สื่อหลัก (Comprehensive Replacement) ใช้แทนที่การสอนของครู ซึ่งจะเป็นการให้ศึกษาด้วยตนเอง หรือการศึกษาทางไกลแบบ e-Learning เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐาน เป็นต้น

จากเนื้อความข้างต้นจะเห็นว่า เราสามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ได้หลายมิติ ตามสถานการณ์และความเหมาะสมของบริบททางการเรียนการสอน

การออกแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเรียนการสอนและการนำไปใช้

การออกแบบสื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเรียนการสอนและการนำไปใช้ มีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงถึงลักษณะสำคัญของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในด้านเปลี่ยนปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้เรียน 12 ประการดังนี้ คือ (McGrath, 1998)

- ขึ้น
1. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เพิ่มแรงจูงใจแก่นักเรียนให้เกิดการเรียนรู้และมีส่วนร่วมมากขึ้น
 2. คอมพิวเตอร์สร้างสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้และเหมาะสมกับทฤษฎีพุทธิปัญญา
 3. บทสนทนาระหว่างครูและนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเองมีความลึกซึ้งและมีกระบวนการสืบเสาะความรู้มากขึ้นเมื่อมีการเรียนผ่านคอมพิวเตอร์
 4. การใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์สนับสนุนวิธีที่ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Teacher As Facilitator Approach)
 5. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์สนับสนุนความสมดุลระหว่างครูและผู้เรียน
 6. เครื่องมือทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ผู้เรียนมีความอดทนมากขึ้นในการแก้ปัญหา
 7. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์สนับสนุนวิธีการประเมินที่หลากหลาย
 8. การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา (CALL) หรือการสอนโดยการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต (Online) ช่วยให้ครูสามารถทำงานกับนักเรียนที่มีความแตกต่างหลากหลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 9. เทคโนโลยีช่วยเพิ่มและพัฒนากการสื่อสารทางการพูดและการเขียนให้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
 10. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เสริมสร้างโอกาสในการเรียนรู้อย่างเข้าใจลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น แต่ในทางด้านหลักสูตรยังคงเป็นปัญหา
 11. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เพิ่มโอกาสในการค้นหาระหว่างสาขาวิชา (Interdisciplinary) ซึ่งทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น

12. เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ทำให้กิจกรรมในห้องเรียนสอดคล้องกับโลกแห่งความเป็นจริง และนักเรียนสามารถเรียนรู้จากกิจกรรมเหล่านี้ได้อย่างสมจริงมากขึ้น

การนำไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ

Fly et al.(1996 อ้างถึงใน นาดยา, มธุรส และ ศิริรัตน์, 2542: 180-189) กล่าวถึงการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยควรเน้นการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอนที่มีรูปแบบของปัญญาประดิษฐ์ (AI-Artificial Intelligence) รวมถึงแนวคิดทางจิตวิทยาการเรียนรู้ (Cognitive Science) การประเมินจะทำจากความสามารถของคอมพิวเตอร์ในการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน รวมถึงการวางเป้าหมายการเรียนรู้เป็นหลัก นอกจากนี้ยังต้องวางแผนและกำหนดรายละเอียดการใช้เทคโนโลยี โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545: 2-3) ได้ระบุถึงปัจจัยที่จะใช้ประโยชน์สูงสุดจากเทคโนโลยี มีดังนี้

1. การเข้าถึงโครงสร้าง ICT เป็นประจำและสม่ำเสมอทั้งครูและนักเรียน เพื่อพัฒนาทักษะและทัศนคติที่จำเป็นต่อการมีส่วนร่วมในสังคมแห่งความรู้
2. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยครูและนักเรียนต้องได้รับการอบรมและพัฒนาเพื่อให้สามารถใช้เทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสามารถที่จะใช้ศักยภาพของเทคโนโลยีในการส่งเสริมกระบวนการ เนื้อหา และผลลัพธ์ของการเรียนการสอน
3. การเข้าถึงสาระการเรียนรู้ในรูปแบบดิจิทัลที่มีคุณภาพสูง ครูและนักเรียนจะต้องเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศและเครื่องมือดิจิทัลที่มีคุณภาพสูง เพราะจะเป็นวิธีเพิ่มคุณค่าให้กับกระบวนการเรียนรู้
4. การเปลี่ยนแปลงการจัดการ มีการจัดสรรทรัพยากร การฝึกอบรม การพัฒนา การจัดวางแผนผังห้องเรียน และกระบวนการเรียนการสอน จำเป็นต้องใช้วิธีใหม่ทั้งหมด เพื่อให้การนำเทคโนโลยีการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้น การจัดรูปแบบห้องเรียนยังมีผลกระทบต่อกรนำเทคโนโลยีไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จอีกด้วย ดังประสบการณ์ที่ ACOT (Apple Classroom of

Tomorrow) ที่รัฐวิกตอเรีย ในโรงเรียนนาร์รอง (สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ, 2545: 15-16) แสดงให้เห็นว่า การจัดวางอุปกรณ์ต่างๆ ในห้องเรียนมักจะไม่เหมาะสมกับการเรียนรู้ โดย Dwyer (1995, อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ, 2545: 15-16) ได้กล่าวถึงการนำเทคโนโลยีมาเพิ่มกับห้องเรียนแบบเก่าว่าทำให้ขัดขวางการเรียนรู้

...ห้องเรียนหลายห้องถูกจัดเป็นแบบเก่า แม้ว่าการเรียนรู้ร่วมกันจะเป็นเป้าหมายหลัก แต่ก็มีความพยายามอันน้อยนิดที่จะทำให้เกิดพื้นที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน ในห้องเรียนขนาดเล็ก 2 ห้อง โต๊ะของนักเรียน ซึ่งแต่ละโต๊ะมีคอมพิวเตอร์หันไปทางด้านหน้าของห้องเรียน ในห้องเรียนพวกนี้ ครูก็จะดำเนินการสอนนักเรียนหน้าชั้น กำหนดงานให้นักเรียนทำ และเดินรอบห้องเพื่อตอบคำถาม ในห้องเรียนขนาดใหญ่อีก 2 ห้อง มีโต๊ะคอมพิวเตอร์จัดไว้รอบๆห้องเรียน เพราะสะดวกต่อการเสียบปลั๊กเข้ากับกระแสไฟฟ้า และโต๊ะของนักเรียนก็จัดเป็นรูปวงกลม การสอนนักเรียนทั้งห้อง จะรวม โต๊ะนักเรียนเข้าเป็น 2 แถว หันหน้าไปทางชั้นเรียน การทำงานของนักเรียนบางทีก็โดนขัดขวางโดยนักเรียนบางคนที่เดินไปรอบห้อง เทคโนโลยีที่ใช้ ไม่จำเป็นต้องเพิ่มความยืดหยุ่นทางกายภาพหรือทางการจัดระบบ แต่ว่าอาจจะก่อให้เกิดปัญหาอย่างตรงข้าม การขาดความยืดหยุ่นทางกายภาพภายในห้องเรียน อาจจะไม่เป็นแรงจูงใจต่อการเปลี่ยนวิธีการสอนก็ได้...

ดังนั้นการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน ครูจึงควรคำนึงถึงการจัดวางอุปกรณ์ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกแก่การเรียนรู้ให้มากที่สุดด้วย

นอกเหนือจากการวางแผนและกำหนดรายละเอียดการใช้เทคโนโลยี และการจัดรูปแบบห้องเรียน ครูยังเป็นปัจจัยที่สำคัญมากปัจจัยหนึ่งในการนำเทคโนโลยีไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จ ดังที่ Gate (2005, ii) กล่าวไว้ว่า อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือที่มหัศจรรย์ที่สุดสำหรับครู แต่การใช้เทคโนโลยีอย่างเดียวนั้นไม่ใช่คำตอบในการจัดการศึกษา เพราะครูเป็นปัจจัยสำคัญในการศึกษา เพราะฉะนั้นการเตรียมความพร้อมให้ครูสามารถสอนได้ในโลกสมัยใหม่ และสามารถดึงข้อดีของเทคโนโลยีมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่คือสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้นครูจึงควรเป็นผู้วางแผนการใช้ฐานความรู้ รวมถึงการกำหนดภาระงานให้แก่นักเรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนให้มากที่สุด นอกจากนี้ครูต้องพบกับความท้าทายคือต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากการสอนแบบเดิม มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ในกระบวนการเรียนรู้ในทุกวิถีทางที่ตนสามารถ (Liu, 2005)

ประโยชน์ของเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตต่อการเรียนการสอนภาษา

Chafe (1999) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตที่มีต่อการเรียนการสอนภาษา ไว้สรุปได้ดังนี้

ด้านการใช้ภาษาและการสื่อสาร

1. การเพิ่มโอกาสให้มากขึ้นและเท่าเทียม (Equal and More Opportunities) การสื่อสารเป็นผลลัพธ์ที่ต้องการมานานแล้วในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าเมื่อเพิ่มการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมาย การเรียนรู้ภาษาที่สองก็จะเพิ่มขึ้นด้วย พร้อมทั้งยังชี้ให้เห็นอีกว่าปฏิสัมพันธ์ในภาษาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมากขึ้นในการเรียนและการเรียนรู้ภาษา

2. การใช้อินเทอร์เน็ตในการสื่อสารได้ทำให้การสื่อสารมีคุณภาพมากขึ้นพอๆกับโอกาสในการที่จะสื่อสารอย่างกระตือรือร้น และการแสดงตัวตนของภาษา โดย Kern (1995 cited in Chafe, 1999) ได้ศึกษาการใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร (CMC) พบว่านักเรียนที่ใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นสื่อกลางในการสื่อสารภาษาฝรั่งเศสมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นถึง 2 เท่า

3. ภาษาที่ได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ (Quantity and Quality of Language) พบว่านักเรียนที่ใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร (CMC) ผลิตประโยคมากขึ้นอย่างน้อย 2 เท่าของกลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการพูด อย่างไรก็ตามก็ตีปริมาณไม่ได้หมายถึงคุณภาพ แต่นักเรียนเหล่านี้ยังมีคุณภาพในการเรียนรู้ทางภาษาเพิ่มขึ้นอีกด้วย

4. เน้นปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนและการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Focus on Student Interaction and Student Centered Classroom) จากการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษาพบว่า มีผลมากในการเรียนรู้ภาษา คือ ครูพูดน้อยลง และนักเรียนเป็นผู้พูดมากขึ้น นอกจากนี้เมื่อนักเรียนได้ควบคุมหัวข้อการเรียนด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มากขึ้น เนื่องจากนักเรียนสามารถพูดเมื่อตนต้องการพูด สามารถสื่อสารความคิดได้ด้วยตนเอง และมีอิสระมากขึ้น

5. โอกาสในการใช้ภาษาที่แท้จริงโดยผ่านเจ้าของภาษา (Opportunities for Authentic

Language Use with Native Language Speaker) การใช้ภาษาอย่างกระตือรือร้นในสถานการณ์ที่เป็นจริง เป็นเป้าหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งบนอินเทอร์เน็ตเป็นที่ที่นักเรียนสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้หลายทักษะ และหลากหลายช่องทาง ซึ่งควรใช้รายชื่อของนักเรียนที่เป็นภาษาเป้าหมาย และการให้แหล่งภาษาที่เป็นจริง นอกจากนี้การที่นักเรียนได้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปหาคนอื่นนั้น ทำให้นักเรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการอภิปราย การพัฒนาทักษะการเขียน และเป็นการสอนวัฒนธรรมของภาษานั้นๆด้วย

6. การสื่อสารแบบหลายคนสู่หลายคน (Many to Many Communication) การสอนภาษาอังกฤษแบบ e-Learning ทำให้สามารถเกิดการอภิปรายของสมาชิกทั้งกลุ่มในเวลาเดียวกันได้ (Many to Many Communication) ซึ่งเป็นโอกาสที่นักเรียนจะสร้างความรู้ร่วมกัน โดยการแสดงความคิดเห็น จากนั้นให้วัดผล ประเมิน เปรียบเทียบ และสะท้อนความคิดของตนและเพื่อนร่วมชั้น

ด้านแหล่งข้อมูลทางภาษาที่เป็นจริงและวัฒนธรรม

1. บริบททางวัฒนธรรม (The Cultural Context) บนอินเทอร์เน็ต มีแหล่งความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่มากมาย ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น เช่น การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือการพูดคุยกับเจ้าของภาษา นอกจากนั้นข้อมูลทั้งหลายบนอินเทอร์เน็ตยังนำเสนอมุมมองที่หลากหลายเกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยนักเรียนสามารถเข้าไปอ่านหนังสือพิมพ์ ฟังเพลง ดูรายการอาหาร หรืออื่นๆอีกมากมายบนอินเทอร์เน็ต

2. สนับสนุนกิจกรรมทางภาษา (Supplemental Language Activities) ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตมีมากมายไม่จำกัด เช่น นักเรียนสามารถค้นหาความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ เทคนิคในการใช้ภาษา บทความสำหรับอ่าน แบบฝึกหัดการออกเสียง พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ และกิจกรรมทางภาษาอื่นๆ มากมาย

3. สื่อการเรียนที่เป็นจริง (Authentic Material) บนอินเทอร์เน็ตนักเรียนสามารถหาข้อมูลสื่อต่างๆที่ถูกสร้างโดยเจ้าของภาษา เช่น เว็บไซต์เกี่ยวกับธุรกิจ ซึ่งเป็นเว็บไซต์จริง และถูกสร้างขึ้นโดยเหตุผลทางธุรกิจจริง ซึ่งการเรียนภาษาจากสื่อที่เป็นจริงเหล่านี้ มีประโยชน์อย่างมากในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ซึ่ง Robinson (1980, อ้างถึงใน วรรณิการ์, 2531: 34) กล่าวไว้สรุปได้ว่า เอกสารจริงมีความสำคัญมากต่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่บทอ่านในหนังสือ

แบบเรียนไม่มีความสอดคล้องกับภาษาที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริงเลย ดังนั้นการนำอินเทอร์เน็ตมาใช้กับการเรียนการสอนภาษาจึงน่าจะเป็นทางออกในเรื่องนี้

ด้านอื่นๆโดยทั่วไป

1. ผลต่อแรงจูงใจและการเรียนรู้ของนักเรียน (Effects on Student Motivation and Learning) การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจภายในมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความแปลกใหม่ และน่าตื่นเต้น ซึ่งการสื่อสารแบบ Synchronous เพิ่มการมีส่วนร่วม การอภิปรายแบบปลายเปิด การแข่งขัน และการมีความซื่อสัตย์ในการทำงาน อีกทั้งนักเรียนยังมีความปรารถนาที่จะแสดงความคิดเห็นอีกด้วย

2. ส่งเสริมทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ (Promoting Computer Skills) การสอนที่สอดคล้องกับการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆจะช่วยสนับสนุนทักษะการใช้เทคโนโลยีนั้นๆไปด้วย เช่น ทักษะการใช้แป้นพิมพ์ ทักษะการเปิดและปิดไฟล์ ทักษะการค้นหาอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

3. การนำเสนองานที่สร้างสรรค์ (Creative Presentation of Work) ปัจจุบันในการเรียนการสอนนักเรียนมักถูกมอบหมายให้ทำโครงการ หรือ โครงงาน ซึ่งอินเทอร์เน็ตได้ให้ความหมายเกี่ยวกับประสบการณ์และการนำเสนออย่างสร้างสรรค์ Singhal (1997) กล่าวว่า นักเรียนสามารถสร้างเว็บเพจหรือดีพิมพ์ชิ้นงานของตนบนอินเทอร์เน็ต หรือสร้างโครงงานที่สามารถส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปถึงกันและกันได้ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนได้อีกด้วย

4. โอกาสสำหรับการร่วมมือและสังคมประคิตของภาระงานของโรงเรียน (Opportunities for Collaboration and Socialization of Schools Tasks) การนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสอนสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้อย่างร่วมมือ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องการใช้เทคโนโลยี และในรายงานของครุ้มักปรากฏว่า การร่วมมือนี้มีต่อเนื่องไปถึงกิจกรรมที่ไม่ได้ใช้เทคโนโลยี และนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางสังคมได้เป็นอย่างดี

5. การพัฒนาทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง (Development of Higher Order Thinking Skills) โดยธรรมชาติแล้วการเรียนภาษาที่สองต้องการทักษะกระบวนการคิดขั้นสูงในด้านการ

สังเคราะห์และวิเคราะห์ ตัวอย่างเช่น เมื่อเห็นรูปแบบของกฎไวยากรณ์ (Pattern) จะสามารถสร้างประโยคใหม่ตามรูปแบบที่ให้ไว้เพื่อการสื่อสารตามต้องการ เป็นต้น การนำอินเทอร์เน็ตเข้ามาใช้ในการสอนภาษาที่สองช่วยสนับสนุนการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง โดยครูและนักเรียนสามารถเริ่มต้นจากทักษะที่ต่ำ เช่น การเขียนจากความทรงจำ และการเข้าใจพื้นฐานที่เกี่ยวกับการเรียนไวยากรณ์ที่สามารถนำไปสู่ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูงได้

Singhal (1997) ระบุว่าเมื่อนักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นหาข้อมูลที่เจาะจง นักเรียนต้องใช้ตรรกะในการค้นหา พวกเขาต้องประเมินและตัดสินใจว่าสิ่งที่เขาสามารถค้นหาได้นั้นมีประโยชน์หรือไม่ จากนั้นพวกเขาต้องใช้ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูงในการสังเคราะห์ว่าจะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์อย่างไร

สื่อประเภทฐานความรู้

ยีน (2544) กล่าวว่า สังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Society) แห่งความรู้มีมากมายมหาศาลเกินกว่าที่จะเรียนรู้ได้หมด ซึ่งสอดคล้องกับ Chen et al. (2003) ที่กล่าวไว้สรุปได้ว่า เทคโนโลยีสารสนเทศทำให้การเรียนรู้ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป การเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ ทุกเวลา และช่วยลดค่าใช้จ่ายในการศึกษา นอกจากนี้เทคโนโลยีสารสนเทศยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการจัดเก็บความรู้ ดังนั้นครูควรเปลี่ยนบทบาทจากการ "สอน" มาเป็น การสร้างความรอบรู้และดูแลจัดการ กับระบอบการเรียนรู้สมัยใหม่ในรูปแบบของ e-Learning มากขึ้น

ฐานข้อมูล (Database)

โครงการเครือข่ายสารสนเทศเพื่อพัฒนาการศึกษาของ ทบวงมหาวิทยาลัย หรือ Uninet (2001) ได้ให้ความหมายฐานข้อมูล (Database) ไว้ดังนี้

...ฐานข้อมูล (Database) หมายถึง กลุ่มของข้อมูลที่ถูกเก็บรวบรวมไว้ โดยมี ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยไม่ได้บังคับว่าข้อมูลทั้งหมดนี้จะต้องเก็บไว้ในแฟ้มข้อมูล เดียวกันหรือแยกเก็บหลาย ๆ แฟ้มข้อมูล นั่นก็คือการเก็บข้อมูลในฐานข้อมูลนั้น เราอาจจะเก็บทั้งฐานข้อมูล โดยใช้แฟ้มข้อมูลเพียงแฟ้มข้อมูลเดียวกันได้ หรือจะเก็บไว้ในหลาย ๆ

เพิ่มข้อมูล ที่สำคัญคือจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบและเรียกใช้ความสัมพันธ์นั้นได้ มีการกำจัดความซ้ำซ้อนของข้อมูลออกและเก็บเพิ่มข้อมูลเหล่านี้ไว้ที่ศูนย์กลาง เพื่อที่จะนำข้อมูลเหล่านี้มาใช้ร่วมกัน ควบคุมดูแลรักษาเมื่อผู้ต้องการใช้งานและผู้มีสิทธิ์จะใช้ข้อมูลนั้นสามารถดึงข้อมูลที่ต้องการออกไปใช้ได้ ข้อมูลบางส่วนอาจใช้ร่วมกับผู้อื่นได้ แต่บางส่วนของข้อมูลเหล่านั้นจึงจะสามารถใช้ได้ โดยทั่วไปองค์กรต่าง ๆ จะสร้างฐานข้อมูลไว้ เพื่อเก็บข้อมูลต่าง ๆ ของตัวองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลในเชิงธุรกิจ เช่น ข้อมูลของลูกค้า ข้อมูลของสินค้า ข้อมูลของลูกจ้าง และการจ้างงาน เป็นต้น การควบคุมดูแลการใช้ฐานข้อมูลนั้นเป็นเรื่องที่ยุ่ยากกว่าการใช้เพิ่มข้อมูลมาก เพราะเราจะต้องตัดสินใจว่าโครงสร้างในการจัดเก็บข้อมูลควรจะเป็นเช่นไร การเขียนโปรแกรมเพื่อสร้างและเรียกใช้ข้อมูลจากโครงสร้างเหล่านี้ ถ้าโปรแกรมเหล่านี้เกิดทำงานผิดพลาดขึ้นมา ก็จะเกิดความเสียหายต่อโครงสร้างของข้อมูลทั้งหมดได้ เพื่อเป็นการลดภาระการทำงานของผู้ใช้ จึงได้มีส่วนของฮาร์ดแวร์และโปรแกรมต่าง ๆ ที่สามารถเข้าถึงและจัดการข้อมูลในฐานข้อมูลนั้น เรียกว่า ระบบจัดการฐานข้อมูล หรือ DBMS (Data Base Management System) ระบบจัดการฐานข้อมูล คือ ซอฟต์แวร์ที่เปรียบเสมือนสื่อกลางระหว่างผู้ใช้และโปรแกรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ฐานข้อมูล ซึ่งมีหน้าที่ช่วยให้ผู้ใช้เข้าถึงข้อมูลได้ง่าย สะดวกและมีประสิทธิภาพ การเข้าถึงข้อมูลของผู้ใช้อาจเป็นการสร้างฐานข้อมูล การแก้ไขฐานข้อมูล หรือการตั้งคำถามเพื่อให้ข้อมูลมา โดยผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องรับรู้เกี่ยวกับรายละเอียดภายในโครงสร้างของฐานข้อมูล เปรียบเสมือนเป็นสื่อกลางระหว่างผู้ใช้และโปรแกรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ฐานข้อมูล. . .

จากข้อความข้างบนกล่าวโดยสรุปให้เห็นว่าฐานข้อมูลคือ กลุ่มของข้อมูลที่ถูกรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่ โดยมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ฐานความรู้ (Knowledgebase)

มีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายคำว่าฐานความรู้ไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

ก่อกีรติ และ บุญเจริญ (2534: 150) ได้ให้ความหมายของฐานความรู้ไว้ว่า “เป็นส่วนของความรู้ที่จะประกอบไปด้วยความจริงและกฎต่างๆ ซึ่งความจริงและกฎต่างๆ เหล่านี้จะถูกจัดไว้ให้มีลักษณะที่เป็นอิวิริสติกและมีลักษณะในการแก้ปัญหาเฉพาะปัญหาใดปัญหาหนึ่ง”

กิดานันท์ (2539) ได้ให้ความหมายฐานความรู้ว่า ส่วนของโปรแกรมในระบบผู้เชี่ยวชาญที่รวมความรู้ของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาไว้ ซึ่งปกติแล้วจะอยู่ในกฎของ IF/THEN เช่น ถ้า (IF) ถังน้ำมีแรงอัดมากเกินกว่า 600 ปอนด์ต่อตารางนิ้ว แล้ว (THEN) จะมีเสียงเตือนขึ้นมาให้ทราบ

นงคราญ (2542: 30) ได้ให้ความหมายของฐานความรู้ไว้ว่า เป็นการนำเสนอความรู้ในรูปแบบของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในขอบเขตความรู้ใดความรู้หนึ่ง โดยจัดเป็นขั้นตอนให้สามารถค้นคว้าหาความรู้นั้นได้อย่างมีการเชื่อมโยงและมีปฏิสัมพันธ์ ผู้ใช้สามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เพื่อให้ได้สิ่งที่สนใจใฝ่รู้

สมชาย (2544) กล่าวว่า ฐานความรู้เป็นหัวใจของระบบฐานความรู้ เป็นส่วนที่เก็บกฎและความสัมพันธ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา ซึ่งอาจเก็บอยู่ในรูปแบบง่ายๆ อย่างเช่น if X then Y โดยมีกฎเกณฑ์จำนวนมาก อย่างไรก็ตาม การแทนความรู้เป็นเรื่องที่ซับซ้อน เนื่องจากรูปแบบของความรู้ นั้นไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว

โครงการการศึกษาไร้พรมแดน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (2002) กล่าวว่า ฐานความรู้เป็นที่บรรจุเนื้อหาสาระ และประสบการณ์ผ่านชุดสื่อประสม ในรูปแบบต่างๆ ทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์และสื่อพื้นฐาน

สำรวย (2545) กล่าวว่า ฐานความรู้เป็นส่วนหนึ่งของปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) ซึ่งหมายถึง ที่จัดเก็บความรู้ที่หลากหลายซึ่งถูกรวบรวมจากแหล่งต่างๆ มาไว้ เพื่อให้ระบบคอมพิวเตอร์สามารถค้นคืนสำหรับนำไปประกอบการวินิจฉัยหรือใช้เป็นเหตุผลประกอบการทำงาน หรือจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นได้

Brahmawong (2005) กล่าวไว้ว่า ฐานความรู้ทางการศึกษาจะบรรจุความรู้และประสบการณ์ของเนื้อหาในหลักสูตร โดยมากฐานความรู้จะแยกเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่สามารถใช้ได้ทั้งในห้องเรียนและเรียนตามอัธยาศัย ซึ่งฐานความรู้จะประกอบไปด้วยความรู้และข้อมูล 3 ประเภท ดังนี้

1. Hard Core เป็นความรู้ที่ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นข้อเท็จจริง หรือข้อมูล

2. Interactivity เป็นส่วนความรู้และข้อมูลที่ถูกใช้ให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนในการใช้ความรู้และข้อมูลนั้นๆ

3. Add-on เป็นส่วนเพิ่มเติมความรู้และข้อมูล ความเห็น และผลการวิจัยชิ้นใหม่จากความเห็นของครู หรือผู้เรียน หรือความเห็นของคนอื่นๆ

จากการศึกษาหาความหมายของฐานความรู้จากการค้นคว้าแหล่งต่าง ๆ สามารถสรุปได้ว่า ฐานความรู้หมายถึง แหล่งความรู้ที่ถูกรวบรวมเอาไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อให้สามารถค้นหาได้อย่างมีระบบ มีขอบเขตเฉพาะเจาะจงและลึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า มีการเชื่อมโยงปฏิสัมพันธ์ภายในฐานความรู้นั้นๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองของผู้ใช้ และสามารถใช้ในการเรียนในชั้นเรียนปรกติได้อีกด้วย

การจัดการความรู้

จิรัชณา (2548) กล่าวว่า สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-Based Society and Economy) เป็นสังคมที่ความรู้ได้กลายมาเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง การพัฒนาความรู้ใหม่ๆ เพื่อการแข่งขันและเสริมสร้างความเข้มแข็งจึงเป็นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งของกระบวนการพัฒนาประเทศ ด้วยแนวคิดดังกล่าวทำให้การบริหารจัดการความรู้ (Knowledge Management-KM) เป็นเรื่องสำคัญอย่างมาก

สมชาย (2546) กล่าวว่า ความรู้มีการแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. ความรู้ที่เรียกว่า Explicit Knowledge ที่เป็นความรู้ที่สามารถเขียนหรืออธิบายออกมาเป็นตัวอักษร ฟังก์ชันหรือสมการได้

2. ความรู้ที่เรียกว่า Tacit Knowledge ซึ่งไม่สามารถเขียนหรืออธิบายได้ การถ่ายโอนความรู้ประเภทนี้ทำได้ยาก จำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้จากการกระทำ และฝึกฝน เช่น การสร้างความรู้ที่เป็นทักษะหรือความสามารถส่วนบุคคล

Nonaka and Takeuchi (1995 อ้างถึงใน สมชาย, 2546) ได้กำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทั้งสองในรูปแบบของการเปลี่ยนรูปแบบเป็น 4 ส่วนคือ Externalization, Internalization, Socialization และ Combination ดังรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. Socialization เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสร้างความรู้ในรูปแบบที่เรียกว่า Tacit Knowledge เช่น ทักษะ แนวคิด เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดและทักษะใหม่ๆ ขึ้น
2. Externalization เป็นกระบวนการเปลี่ยนความรู้ในรูปแบบของ Tacit Knowledge ให้อยู่ในรูปแบบที่สามารถถ่ายทอดให้เข้าใจได้ง่าย รวมทั้งสามารถเก็บเป็นความรู้ขององค์กรได้ เช่น เปลี่ยนความรู้หรือทักษะให้อยู่ในรูปแบบของรูปภาพ แผนผัง ฟังก์ชัน หรือสมการ เป็นต้น
3. Combination เป็นกระบวนการรวมความรู้ในแขนงต่างๆ กันเข้าด้วยกันเพื่อก่อให้เกิดการสร้างความรู้ใหม่
4. Internalization เป็นกระบวนการเรียนรู้จากการกระทำซึ่งเป็นการเปลี่ยนความรู้ให้อยู่ในรูปแบบของเอกสาร ให้อยู่ในรูปแบบของทักษะหรือความสามารถของบุคคลหรือองค์กร

กระบวนการจัดการความรู้

กระบวนการในการจัดการความรู้ที่มีการจำแนกที่แตกต่างกัน (สมชาย, 2546) ดังนี้

1. Demarest ได้แบ่งกระบวนการจัดการความรู้เป็น การสร้างความรู้ (Knowledge Construction) การเก็บรวบรวมความรู้ (Knowledge Embodiment) การกระจายความรู้ไปใช้ (Knowledge Dissemination) และการนำความรู้ไปใช้ (Use)
2. Turban และคณะนำเสนอกระบวนการจัดการความรู้เป็นลำดับวงกลม ประกอบด้วย การสร้าง (Create) การจับและเก็บ (Capture and Store) การเลือกหรือกรอง (Refine) การกระจาย (Distribute) การใช้ (Use) และการติดตาม/ตรวจสอบ (Monitor) ส่วน Probst และคณะได้แบ่งกระบวนการจัดการความรู้เป็นการกำหนดความรู้ที่ต้องการ (Knowledge Identification) การจัดหาความรู้ที่ต้องการ (Knowledge Acquisition) การสร้างพัฒนาความรู้ใหม่ (Knowledge Development)

การถ่ายทอดความรู้ (Knowledge Transfer) การจัดเก็บความรู้ (Knowledge Storing) การนำความรู้มาใช้ (Knowledge Utilization) และกำหนดความสัมพันธ์ในรูปแบบ Mesh ที่แต่ละกระบวนการมีความสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตามหากสรุปแล้วกระบวนการจัดการความรู้ประกอบด้วยกระบวนการแสวงหาความรู้ การสร้าง การจัดเก็บ การถ่ายทอดและการนำความรู้ไปใช้งาน

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism)

ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism) เป็นทฤษฎีที่ Seymour Papert ได้เริ่มพัฒนาขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ.1960 โดยมีรากฐานมาจากทฤษฎี Constructivism ของ Jean Piaget นักจิตวิทยาชาวสวิสเซอร์แลนด์ (1896-1980) ที่ให้ความสำคัญด้านกระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก Piaget เชื่อว่า เด็กสามารถสร้างความรู้ขึ้นเองได้ โดยเด็กเป็นเหมือนนักทดลองรุ่นเยาว์ที่สร้างและทดสอบทฤษฎีที่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา และเมื่อเด็กมีโอกาสดำเนินการสร้างความรู้ด้วยตัวของเขาเอง เขาจะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ อย่างลึกซึ้ง สามารถจัดระบบโครงสร้างความรู้ของตนเอง และมีความสามารถในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี (Mindstorms, 1993 อ้างถึงใน สหทัยา, ม.ป.ป.) กล่าวได้ว่าทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยมีคำสำคัญ 2 คำที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความรู้ คือคำว่า องค์ความรู้ กับ โครงสร้างความรู้ (ธนศ, ม.ป.ป.) ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. องค์ความรู้ (Body of Knowledge) หมายถึง ความรู้ที่อยู่ในศาสตร์ ได้แก่ ความคิดรวบยอด หลักการ วิธีการ ที่อยู่ในตำรา อยู่ในห้องสมุด ซึ่งอยู่ภายนอกตัวบุคคล ที่สั่งสมกันมาเพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้

2. โครงสร้างความรู้ (Representations of Knowledge) หมายถึง ความรู้ที่อยู่ในตัวบุคคลที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลนั้นๆ ซึ่งไม่ได้ลอกเลียนมาจากองค์ความรู้ แต่ผู้เรียนต้องสร้าง (Construct) ขึ้นมาด้วยตนเอง เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่ เมื่อพัฒนาโครงสร้างความรู้ต่อไปก็สามารถสร้างผลงานเป็นองค์ความรู้ให้คนอื่นค้นคว้าได้

บทบาทและคุณสมบัติที่ครูควรมีในการสอนแบบการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ในการสอนตามทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ครูมีบทบาทสำคัญมากในการที่จะควบคุมกระบวนการให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งครูควรมีความเข้าใจในบทบาทและคุณสมบัติของตนในการเรียนการสอนแบบนี้ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทัศนคติอีกด้วย

บทบาทของครู

ในการดำเนินกิจกรรมการสอน ครูควรรู้จักบทบาทของตนเองอย่างชัดเจน ครูนับว่าเป็นบุคคลสำคัญที่จะทำให้การสอนสำเร็จผล ดังนั้นจึงควรรู้จักบทบาทของตน ดังนี้

1. จัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้เหมาะสม โดยควบคุมกระบวนการการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้และคอยอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนดำเนินงานไปได้อย่างราบรื่น
2. แสดงความคิดเห็นและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนตามโอกาสที่เหมาะสม โดยต้องคอยสังเกตพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนและบรรยากาศการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามแนวทางของทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เป็นผู้จุดประกายความคิดและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้โดยทั่วถึงกัน ตลอดจนรับฟังและสนับสนุนส่งเสริมให้กำลังใจแก่ผู้เรียนที่จะเรียนรู้เพื่อประจักษ์แก่ใจด้วยตนเอง
4. ช่วยเชื่อมโยงความคิดเห็นของผู้เรียนและสรุปผลการเรียนรู้ ตลอดจนส่งเสริมและนำทางให้ผู้เรียนได้รู้วิธีวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนจะได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

คุณสมบัติที่ครูควรมีในการสอนแบบการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

1. มีความเข้าใจทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และพร้อมที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามแนวทางของทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

2. มีความรู้ในเนื้อหาที่สอนอย่างดี
3. มีความเข้าใจมนุษย์ สามารถตรวจสอบความคิดของผู้เรียนและดึงความคิดของผู้เรียนให้แสดงออกมามากที่สุด
4. มีการพัฒนาตนเองทางร่างกาย สติปัญญาและจิตใจอยู่เสมอ ครูควรรู้จักตนเองและพัฒนาความรู้ บุคลิกภาพ ของตนให้ดีขึ้น มีใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ไม่ถือว่าความคิดตนถูกต้องเสมอ เข้าใจและยอมรับว่าบุคคลมีความแตกต่างกัน ไม่ด่วนตัดสินผู้เรียนอย่างผิวเผิน
5. ควรมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน เพราะการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีของครูจะทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนเกิดความเป็นกันเองและมีความเป็นมิตรที่ดีต่อกัน
6. ครูควรมีทักษะในการสื่อความหมายกับผู้เรียน สื่อความหมายให้ชัดเจน ไม่คลุมเครือ รู้จักใช้วาทศิลป์ให้เหมาะกับกาลเทศะและเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน
7. มีทักษะในการใช้วิจารณญาณตัดสินใจและแก้ไขปัญหา เนื่องจากผู้สอนจะต้องคอยสังเกตบรรยากาศการเรียนที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา และจะต้องคอยแก้ไขปัญหาในแต่ละช่วงให้เหมาะสม
8. มีทักษะในการช่วยเหลือผู้เรียน เนื่องจากบ่อยครั้งครูต้องคอยช่วยแก้ปัญหาให้ผู้เรียน ครูจึงควรมีความเป็นมิตรเป็นกันเองกับนักเรียนเสมอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นคุณสมบัติที่ครูควรมีเพื่อนำมาใช้ปรับปรุงมนุษยสัมพันธ์ในการเรียนการสอนและการดำเนินชีวิตประจำวันให้ดีขึ้น นอกจากนั้นสิ่งที่สำคัญมากก็คือครูควรมีพื้นฐานของความรักในวิชาชีพครู พยายามเข้าใจผู้เรียนแต่ละคนให้มาก โดยยึดหลักที่ว่าคนเรามีความแตกต่างกัน รู้จักเคารพความคิดของตนเองและผู้อื่น และควรรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจของครูเองให้สมบูรณ์ และแจ่มใสอยู่เสมอ

ทัศนคติที่ครูควรเปลี่ยนและสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง

ในการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ครูควรเปลี่ยนแปลงทัศนคติให้เหมาะสม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น ทัศนคติที่ครูควรเปลี่ยนแปลงไปและสิ่งที่คุณครูคำนึงถึงมีดังนี้

1. ครูต้องไม่ถือว่า ครูเป็นผู้รู้แต่ผู้เดียว ผู้เรียนต้องเชื่อตามที่ครูบอกโดยไม่มีเงื่อนไข แต่ครูต้องตระหนักว่าตนเองมีความรู้ที่จะช่วยเหลือนักเรียนเท่าที่จะช่วยได้ ดังนั้นครูจึงไม่ควรอับอายผู้เรียนที่จะพูดว่า “ครูก็ยังไม่ทราบ พวกเรามาช่วยกันหาคำตอบดูซิ” ฯลฯ
2. ครูต้องพยายามช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด ต้องอดทนและปล่อยให้ให้นักเรียนประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง ควรช่วยเหลือแนะนำผู้เรียนที่เรียนช้าและเรียนเร็วให้สามารถเรียนไปตามความสามารถของตนเองด้วยตนเองให้มากที่สุด
3. ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดคุยกันในเรื่องหา หรือได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือความรู้กันได้
4. ครูต้องไม่ถือว่าการที่ผู้เรียนเดินไปเดินมาเพื่อประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการแสดงถึงความไม่มีระเบียบวินัย แต่ต้องคิดว่าการเดินไปเดินมาเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และช่วยทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน
5. ขณะที่ผู้เรียนประกอบกิจกรรมครูต้องอยู่ดูแลเอาใจใส่พัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคน
6. ครูควรมีใจกว้างและชมเชยนักเรียนที่ทำได้หรือประสบความสำเร็จแม้เพียงเล็กน้อย ไม่ตำหนิหรือลงโทษเมื่อผู้เรียนทำผิดพลาด
7. ครูไม่ควรเอาตนเองไปยึดติดกับหลักสูตรมากเกินไป ควรให้เนื้อหาที่จำเป็น หรือให้ความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

8. ควรจัดตารางสอนให้ยืดหยุ่นเหมาะสมกับเวลาที่ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ครูต้องพยายามเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมภายในเวลาที่เหมาะสม ไม่มากหรือน้อยไป

บทบาทของผู้เรียน

ในการเรียนตามทฤษฎี Constructionism ผู้เรียนจะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติและสร้างความรู้ไปพร้อมๆกันด้วยตัวของเขาเอง บทบาทที่คาดหวังจากผู้เรียน คือ

1. มีความยินดีร่วมกิจกรรมทุกครั้งด้วยความสมัครใจ
2. เรียนรู้ได้เอง รู้จักแสวงหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆที่มีอยู่ด้วยตนเอง
3. ตัดสินปัญหาต่างๆอย่างมีเหตุผล
4. มีความรู้สึกและความคิดเป็นของตนเอง
5. วิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นได้
6. ให้ความช่วยเหลือกันและกัน รู้จักรับผิดชอบงานที่ตนเองทำอยู่และที่ได้รับมอบหมาย
7. นำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้

คอมพิวเตอร์นั้นเป็นเครื่องมือที่ดีและง่ายต่อการเรียนรู้ตามหลักการของทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากเอื้อให้ผู้เรียนสร้างงานที่สำเร็จได้ในตัวเองและยังตอบสนองความคิดและจินตนาการของผู้เรียนได้ดี โดยไม่ต้องใช้ทรัพยากรภายนอกมากนัก สามารถแสดงให้เห็นลำดับความคิดได้ และนอกจากนี้คอมพิวเตอร์ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงกับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อีกด้วย ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้สร้างงานจากเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยี นอกจากจะเรียนรู้เนื้อหาที่สร้างแล้ว ผู้เรียนยังสามารถเรียนรู้ในการใช้เทคโนโลยีไปในตัวด้วย เมื่อ

เรียนรู้ในระดับหนึ่งผู้เรียนจะเกิดความคล่องในเทคโนโลยีและก่อให้เกิดความมั่นใจในการนำไปใช้ในการทำงานหรือพัฒนางานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีความยืดหยุ่นทางปัญญา (Cognitive Flexibility)

นอกจากทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองแล้ว ในต้นปี ค.ศ. 1990 ได้เกิดทฤษฎีความยืดหยุ่นทางปัญญา (Cognitive Flexibility Theory) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่า ความรู้แต่ละองค์ความรู้มีโครงสร้างแน่นชัดและสลับซับซ้อนมากน้อยแตกต่างกันไป โดยองค์ความรู้บางประเภทสาขาวิชา เช่น คณิตศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์กายภาพนั้น ถือเป็นองค์ความรู้ประเภทที่มีโครงสร้างตายตัวไม่สลับซับซ้อน (Well-Structured Knowledge Domains) เพราะความไม่แน่นอนเป็นผลของธรรมชาติขององค์ความรู้ (West and others, 1991 อ้างถึงใน อภิเดช, 2548: 16) อย่างไรก็ตาม การแบ่งลักษณะโครงสร้างขององค์ความรู้ตามประเภทสาขาวิชาที่มีโครงสร้างตายตัวก็สามารถที่จะเป็นองค์ความรู้ประเภทที่ไม่มีโครงสร้างตายตัวได้เช่นกัน แนวคิดในเรื่องความยืดหยุ่นทางปัญญานี้ส่งผลให้เกิดความคิดในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อตอบสนองต่อโครงสร้างขององค์ความรู้ที่แตกต่างกันซึ่งได้แก่ แนวคิดในเรื่องการออกแบบบทเรียนแบบสื่อหลายมิติ (Hypermedia) นั่นเอง

ทฤษฎีนี้สนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับการจัดระเบียบโครงสร้างการนำเสนอเนื้อหา คอมพิวเตอร์ช่วยสอนในลักษณะสื่อหลายมิติเพราะมีงานวิจัยหลายชิ้นที่สนับสนุนว่า การจัดระเบียบโครงสร้างการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนในลักษณะสื่อหลายมิติจะตอบสนองต่อวิธีการเรียนรู้ของมนุษย์ในความพยายามที่จะเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การนำเสนอเนื้อหาบทเรียนในลักษณะสื่อหลายมิตียังสามารถที่จะตอบสนองความแตกต่างของโครงสร้างขององค์ความรู้ที่ไม่ชัดเจน หรือมีความสลับซับซ้อนซึ่งเป็นแนวคิดของทฤษฎีความยืดหยุ่นทางปัญญา โดยการจัดระเบียบโครงสร้างการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนในลักษณะสื่อหลายมิติที่ให้โอกาสและอิสระแก่ผู้เรียนในการควบคุมการเรียนรู้ของตน (Learner Control) ตามความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และพื้นฐานความรู้ของตนได้อย่างเต็มที่ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ออกแบบตามแนวคิดของทฤษฎีนี้จะมีโครงสร้างของบทเรียนแบบสื่อหลายมิติในลักษณะโยงใยเหมือนใยแมงมุม โดยผู้เรียนทุกคนจะได้รับการเสนอเนื้อหาในลำดับที่ไม่เหมือนกันและไม่ตายตัว ซึ่งเนื้อหาที่จะได้รับการนำเสนอจะขึ้นอยู่กับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ออกแบบตามแนวคิดของทฤษฎีนี้จะให้อิสระแก่ผู้เรียนใน

การควบคุมการเรียนของตนมาก เนื่องจากการออกแบบที่สนับสนุนโครงสร้างความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่ลึกซึ้งและสลับซับซ้อน (Criss-Crossing Relationship) มากนั่นเอง

Spiro et al. (ม.ป.ป.) กล่าวถึงทฤษฎีนี้โดยสรุปว่า ปัญหาในการได้มาซึ่งความรู้ขั้นสูงจากโครงสร้างที่ไม่ตายตัวขององค์ความรู้ ถูกแก้ไขโดยหลักการของทฤษฎีความยืดหยุ่นทางปัญญา การเรียนรู้ในทฤษฎีนี้ทำให้เกิดการออกแบบสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้กับคอมพิวเตอร์ที่สามารถเลือกสิ่งที่ต้องการเรียนได้อย่างสะดวกและยืดหยุ่น หรือที่รู้จักในชื่อระบบ Hypertext นั่นเอง

สาระมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ

การปฏิรูปการศึกษาของไทย พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 2 (แก้ไขเพิ่มเติม) พุทธศักราช 2545 ของกระทรวงศึกษาธิการ (2544) ได้กำหนดสาระมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งประกอบด้วย 4 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องต่างๆทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ภายใต้อารยะทั้ง 4 ของกลุ่มสาระการ
เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟัง และการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจาก
สื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ต 1.1

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1. เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทางและประโยค ง่าย ๆ ในสถานการณ์ใกล้ ตัว	1. เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทางและ คำแนะนำในสังคม รอบตัว	1. เข้าใจภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของ ผู้พูด รวมทั้งเข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายที่พบในสื่อจริง	1. เข้าใจน้ำเสียง ความรู้สึก ของผู้พูด รวมทั้งคำชี้แจง คำบรรยาย คำแนะนำ สารสนเทศและคู่มือต่างๆ
2. อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ได้ ถูกต้องตามหลักการออก เสียง	2. อ่านออกเสียงคำ ประโยคและข้อความ ง่ายๆ ได้ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง	2. อ่านออกเสียงบทอ่าน ได้ถูกต้องตามหลักการ ออกเสียงและเหมาะสม กับเนื้อหาที่อ่าน	2. อ่านออกเสียงบทอ่าน ได้ถูกต้องตามหลักการ ออกเสียงและเหมาะสม กับเนื้อหาที่อ่าน
3. เข้าใจคำ กลุ่มคำและ ประโยค โดยถ่ายโอนเป็น ภาพหรือสัญลักษณ์ง่าย ๆ	3. เข้าใจประโยค ข้อความ สั้นๆ โดยถ่ายโอนเป็น ภาพหรือสัญลักษณ์และ ถ่ายโอนข้อมูลจากภาพ หรือสัญลักษณ์เป็น ประโยคหรือข้อความ สั้นๆ	3. เข้าใจและตีความสื่อที่ ไม่ใช่ความเรียง(Non-text Information) ในรูปแบบ ต่างๆ โดยถ่ายโอนเป็น ข้อความที่ใช้ถ้อยคำของ ตนเองหรือถ่ายโอน ข้อความที่เป็นสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียง	3. เข้าใจ ตีความและ/หรือ แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับสื่อที่เป็นความ เรียงและไม่ใช่ความเรียง ในรูปแบบต่างๆ ที่ ซับซ้อนขึ้น ถ่ายโอนเป็น ข้อความที่ใช้ถ้อยคำของ ตนเอง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
4.เข้าใจบทสนทนา เรื่องสั้นๆ หรือนิทานง่ายๆ ที่มีภาพประกอบ	4.เข้าใจบทสนทนา เรื่องสั้น เรื่องเล่าและนิทาน	4.เข้าใจ ดีความและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูลและข่าวสาร จากสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน	4.เข้าใจ ดีความ วิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูล ข่าวสาร บทความ สารคดี บันเทิงคดีที่ซับซ้อนขึ้น จากสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และแสดงความรู้สึก และความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตารางที่ 2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ต 1.2

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1.ใช้ภาษาต่างๆ สั้นๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยใช้สื่อนวัตกรรมง่ายๆ	1.ใช้ภาษาต่างๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยใช้นวัตกรรมง่ายๆ และสื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในสถานศึกษา	1.ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่องโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา	1.ใช้ภาษาตามมารยาททางสังคมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสามารถดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา

ตารางที่ 2 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
2. ใช้ภาษาต่างๆ สั้นๆ เพื่อแสดงความต้องการของตนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีง่ายๆ ที่มีอยู่ในสถานศึกษา	2. ใช้ภาษาต่างๆ เพื่อแสดงความต้องการของตน เสนอความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา	2. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น แสดงความต้องการของตน เสนอความช่วยเหลือและบริการแก่ผู้อื่น และวางแผนในการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา	2. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น แสดงความต้องการของตน เสนอบริการแก่ผู้อื่น เจรจาต่อรองและวางแผนในการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา
3. ใช้ภาษาต่างๆ เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งต่างๆ รอบตัวโดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษา และผลจากการฝึกทักษะต่างๆ	3. ใช้ภาษาต่างๆ เพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบายเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวันและสร้างองค์ความรู้โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ	3. ใช้ภาษาเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์ของตนเอง และสิ่งที่ตนสนใจ สร้างองค์ความรู้โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งวางแผนในการเรียนและอาชีพ	3. ใช้ภาษาเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบ แลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวหรือประเด็นปัญหาต่างๆ ตลอดจนเหตุการณ์ ปัจจุบันในชุมชนและสังคม สร้างองค์ความรู้โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งวางแผนในการเรียนและอาชีพ
4. ใช้ภาษาต่างๆ เพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเองโดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ	4. ใช้ภาษาต่างๆ เพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเองและบอกเหตุผลโดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะต่างๆ	4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันและโครงการในอนาคตพร้อมทั้งให้เหตุผลโดยใช้	4. ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต พร้อมทั้งให้เหตุผลโดยใช้ประโยชน์จากสื่อ

ตารางที่ 2 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
รวมทั้งรู้วิธีการเรียน ภาษาต่างประเทศที่ได้ผล	การฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งเลือกวิธีการเรียน ภาษาต่างประเทศที่ได้ผล	ประโยชน์จากสื่อการ เรียนทางภาษาและผลจาก การฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งแสวงหาวิธีการ เรียนภาษาต่างประเทศที่ เหมาะสมกับตนเอง	การเรียนทางภาษาและผล จากการฝึกทักษะต่างๆ รวมทั้งแสวงหาวิธีการ เรียนภาษาต่างประเทศที่ เหมาะสมกับตนเอง

มาตรฐาน ด 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสาร ข้อมูล ความคิดเห็น และ
ความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

ตารางที่ 3 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ด 1.3

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และสิ่งใกล้ตัวทั่วไปด้วย ท่าทาง ภาพ คำ และ ข้อความสั้นๆ	1. ให้ข้อมูลง่ายๆ เกี่ยวกับ ตนเอง สิ่งแวดล้อมและ สังคมใกล้ตัวด้วยข้อความ สั้นๆ	1. นำเสนอข้อมูล เรื่องราว สั้นๆ หรือกิจวัตร ประจำวัน ประสบการณ์ รวมทั้งเหตุการณ์ทั่วไป	1. นำเสนอข้อมูล เรื่องราว รายงานที่เกี่ยวกับ ประสบการณ์รวมทั้ง เหตุการณ์หรือเรื่องทั่วไป
2. นำเสนอความคิดรวบ ยอดเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ในกิจวัตรประจำวัน	2. นำเสนอความคิดรวบ ยอดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ ใกล้ตัว	2. นำเสนอความคิดรวบ ยอดเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัวหรือ เหตุการณ์ต่างๆ	2. นำเสนอความคิดรวบ ยอดเกี่ยวกับเหตุการณ์ ต่างๆ กิจกรรม สินค้าหรือ บริการในท้องถิ่นของตน ด้วยวิธีการที่หลากหลาย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
3.นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อข้อมูล ข้อเท็จจริงได้อย่างถูกต้อง	3.นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องต่างๆ ที่ใกล้ตัวได้อย่างมีวิจารณญาณ	3.นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในท้องถิ่นและสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์	3.นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ กิจกรรม สินค้าหรือบริการในท้องถิ่นของตนด้วยวิธีการที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพ
4.นำเสนอกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับวัยตามความสนใจด้วยความสนุกสนาน	4.นำเสนอบทเพลงหรือบทกวีที่เป็นที่รู้จักหรือข้อมูลจากสื่อประเภทต่างๆ ตามความสนใจด้วยความสนุกสนาน	4.นำเสนอบทเพลง บทละครสั้น (Skit) เหตุการณ์ บทกวี หรือข้อมูลจากสื่อประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจด้วยความสนุกสนาน	4.นำเสนอบทกวี หรือบทละครสั้น (Skit) โดยใช้เค้าโครงตามแนวคิดของเจ้าของภาษา หรือแต่งขึ้นเองอย่างอิสระด้วยความเพลิดเพลิน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตารางที่ 4 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ต 2.1

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1.เข้าใจรูปแบบพฤติกรรมและการใช้ถ้อยคำ สำนวนง่ายๆ ในการคิด ต่อ ปฏิสัมพันธ์ตามวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา	1.เข้าใจรูปแบบพฤติกรรมและการใช้ถ้อยคำ สำนวน ในการคิดต่อ ปฏิสัมพันธ์ตามวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา	1.ใช้ภาษาทำทางในการ สื่อสารได้เหมาะสมกับ ระดับบุคคล และ วัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา	1.ใช้ภาษาทำทางในการ สื่อสารได้เหมาะสมกับ ระดับบุคคล กาลเทศะ และวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา
2.รู้จักขนบธรรมเนียม ประเพณี เทศกาล งาน ฉลอง ในวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา	2.รู้จักขนบธรรมเนียม ประเพณี เทศกาล งาน ฉลอง ในวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา	2.รู้ที่มาและเหตุผลของ งานประเพณี วันสำคัญ ของชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา	2.แสดงความคิดเห็นต่อ วัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ และความ เป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 5 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ต 2.2

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1.เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างภาษาต่างประเทศ กับภาษาไทยในเรื่อง เสียง สระ พยัญชนะ คำ วลี ประโยคและข้อความง่ายๆ	1.เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างภาษาต่างประเทศ กับภาษาไทยในเรื่อง เสียง สระ พยัญชนะ คำ วลี ประโยคและข้อความ ง่ายๆ และนำไปใช้อย่าง ถูกต้อง	1.เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างภาษาต่างประเทศ กับภาษาไทยในเรื่อง เสียง สระ พยัญชนะ คำ วลี ประโยคและข้อความที่ ซับซ้อนและนำไปใช้อย่าง ถูกต้องและเหมาะสม	1.เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างภาษาต่างประเทศ กับภาษาไทยในเรื่อง เสียง สระ พยัญชนะ คำ วลี ประโยคและข้อความที่ ซับซ้อนยิ่งขึ้น และนำไป ใช้อย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 5 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย	2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาและนำไปใช้อย่างเหมาะสม	2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาและนำไปใช้อย่างเหมาะสม	2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาและนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ
3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้และความบันเทิง	3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้และความบันเทิง และการเข้าสู่สังคม	3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้และความบันเทิง การเข้าสู่สังคมและอาชีพ	3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้และความบันเทิง การเข้าสู่สังคมและอาชีพ
4. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรม	4. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรม	4. เห็นคุณค่าและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	4. เห็นคุณค่าและจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ
		5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียน และนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง	5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียน และนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง
		ครอบครัว ชุมชน และสังคม	ครอบครัว ชุมชน และสังคม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ค 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

ตารางที่ 6 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ค 3.1

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1. เข้าใจคำและกลุ่มคำ ภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นๆ	1. เข้าใจและถ่ายทอด เนื้อหาสาระภาษา ต่างประเทศต่างๆที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่นๆ	1. เข้าใจและถ่ายทอด เนื้อหาสาระภาษา ต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นๆ จากแหล่งข้อมูลที่ หลากหลาย	1. วิเคราะห์และสังเคราะห์ เนื้อหาสาระภาษา ต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นๆ
2. ถ่ายทอดความหมาย ของคำและกลุ่มคำที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่นๆ	2. เข้าใจและถ่ายทอด เนื้อหาสาระภาษา ต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นๆ เป็นภาษาต่างประเทศ	2. ใช้ภาษาต่างประเทศใน การแสวงหาความรู้ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้ อื่นๆ ด้วยวิธีการ ที่หลากหลาย การพัฒนา ตนเอง ครอบครัวยุ ชุมชน และสังคม	2. ใช้ภาษาต่างประเทศใน การแสวงหาความรู้ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้ อื่นๆ เพื่อขยาย โลกทัศน์จากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลายในรูปแบบ ต่างๆ
			3. อภิปรายเกี่ยวกับ ประสบการณ์ที่ได้รับจาก การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการค้นคว้าเนื้อหา สาระที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม สาระการเรียนรู้ อื่นๆ เป็น ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตารางที่ 7 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ต 4.1

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ในสถานศึกษา	1. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ในสถานศึกษา ด้วยวิธีการและรูปแบบง่ายๆ	1. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ในสถานศึกษา และชุมชน ด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย	1. ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ในสถานศึกษา และชุมชน ด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลายและซับซ้อน
	2. ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารกับบุคคลภายในสถานศึกษา	2. ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในรูปแบบต่างๆกัน กับบุคคลภายในสถานศึกษา และชุมชน	2. ใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในรูปแบบต่างๆกัน กับบุคคลภายในสถานศึกษา และชุมชน

มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

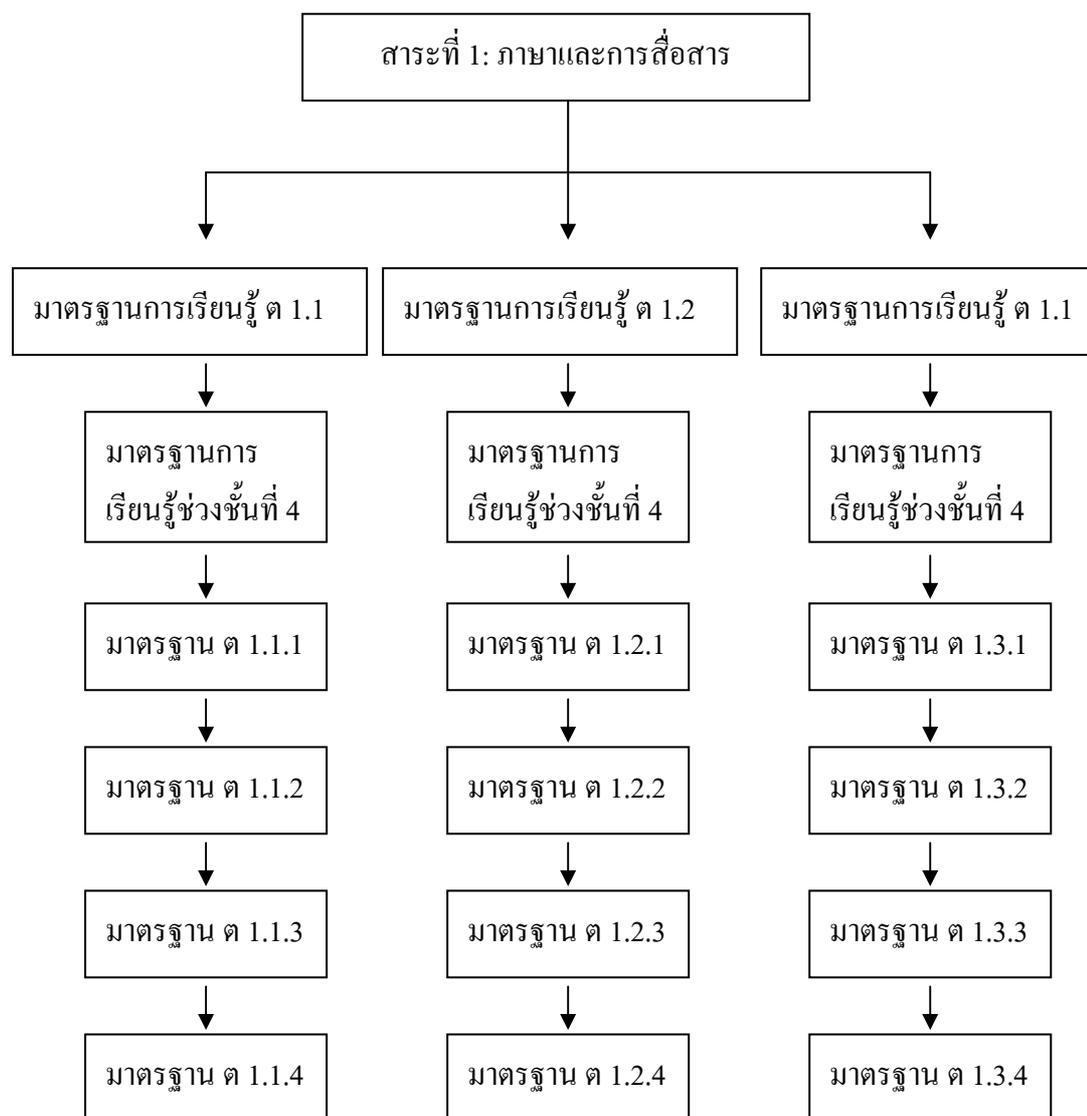
ตารางที่ 8 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐาน ต 4.2

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
1. ใช้ภาษาต่างประเทศอย่างง่าย เพื่อสื่อสารขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับอาชีพต่างๆ ในท้องถิ่นของตน	1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับอาชีพต่างๆ ในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง	1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารในการทำงานและสมัครงานในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง	1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารในการทำงานและสมัครงาน และประกอบอาชีพในสถานการณ์จำลองและ/หรือสถานการณ์จริง
	2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสมกับบุคคลภายในสถานศึกษา	2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสมและเจรจาโน้มน้าวต่อรองอย่างมีเหตุผล	2. ใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยรู้จักควบคุมตนเอง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสมและเจรจาโน้มน้าวต่อรองอย่างมีเหตุผล
		3. ใช้ภาษาต่างประเทศเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสารการจัดการด้านการเรียน การศึกษาต่อและ/หรือด้านอาชีพ	3. ใช้ภาษาต่างประเทศเฉพาะด้านเพื่อการสื่อสารการจัดการด้านการเรียน การศึกษาต่อและ/หรือด้านอาชีพ
		4. ใช้ภาษาต่างประเทศเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของชุมชนท้องถิ่น หรือประเทศชาติ	4. ใช้ภาษาต่างประเทศเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของชุมชนท้องถิ่น หรือประเทศชาติ

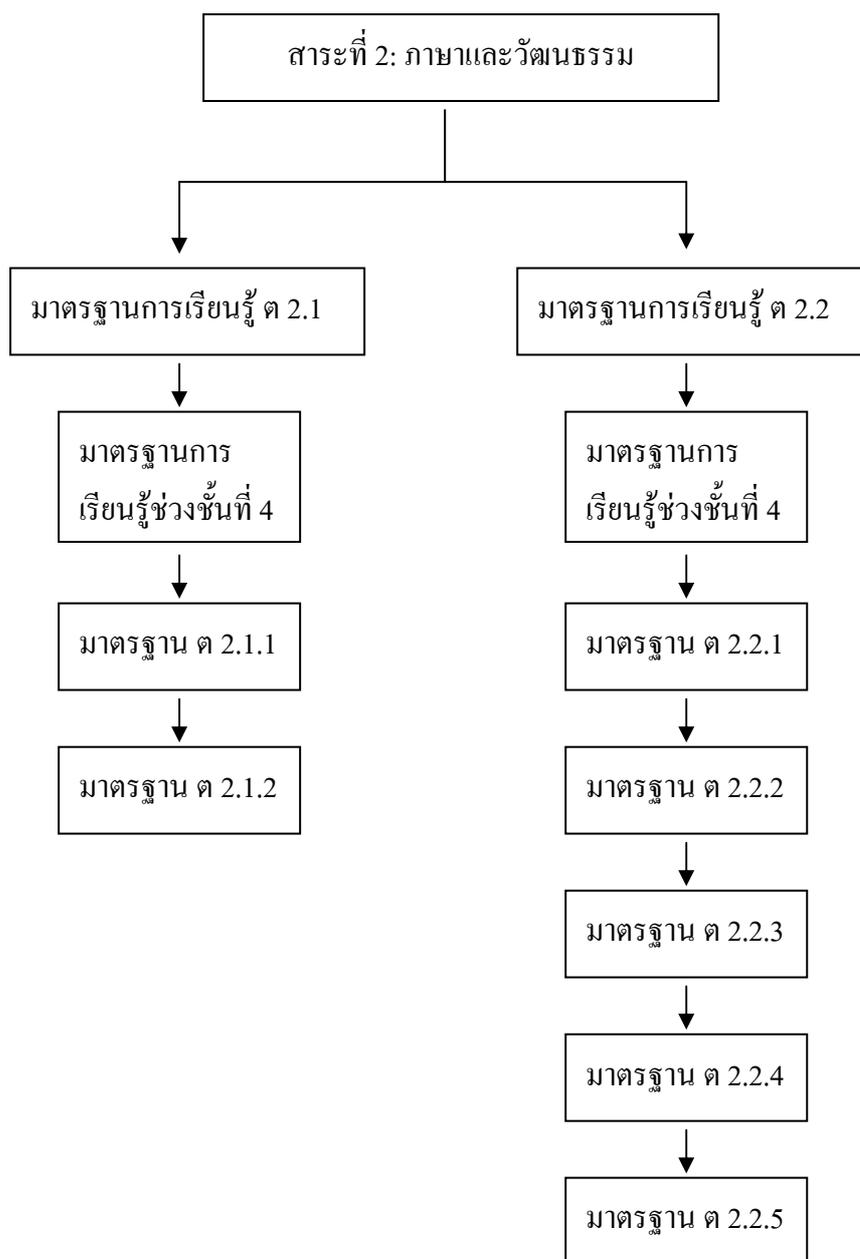
ตารางที่ 8 (ต่อ)

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น			
ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)
		ในการส่งเสริมหรือสร้าง ความร่วมมือในสังคมใน รูปแบบต่างๆกัน กับ บุคคลภายในสถานศึกษา และชุมชน	ในการส่งเสริมหรือสร้าง ความร่วมมือเชิง สร้างสรรค์ และการ แข่งขันในสังคมโลก

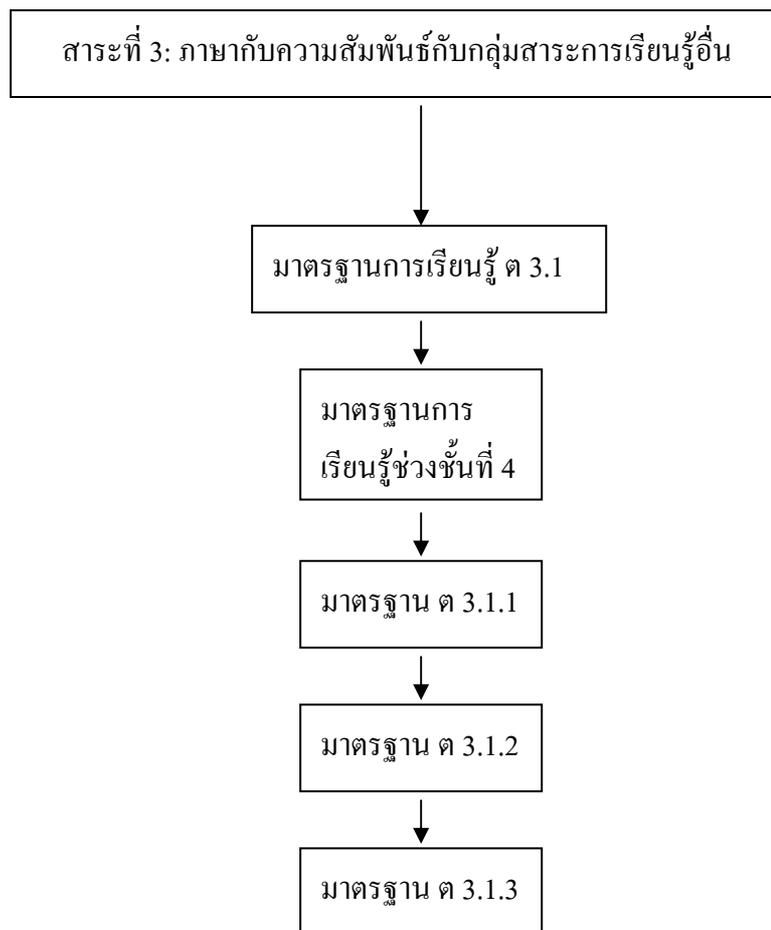
แผนผังสรุปสาระมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

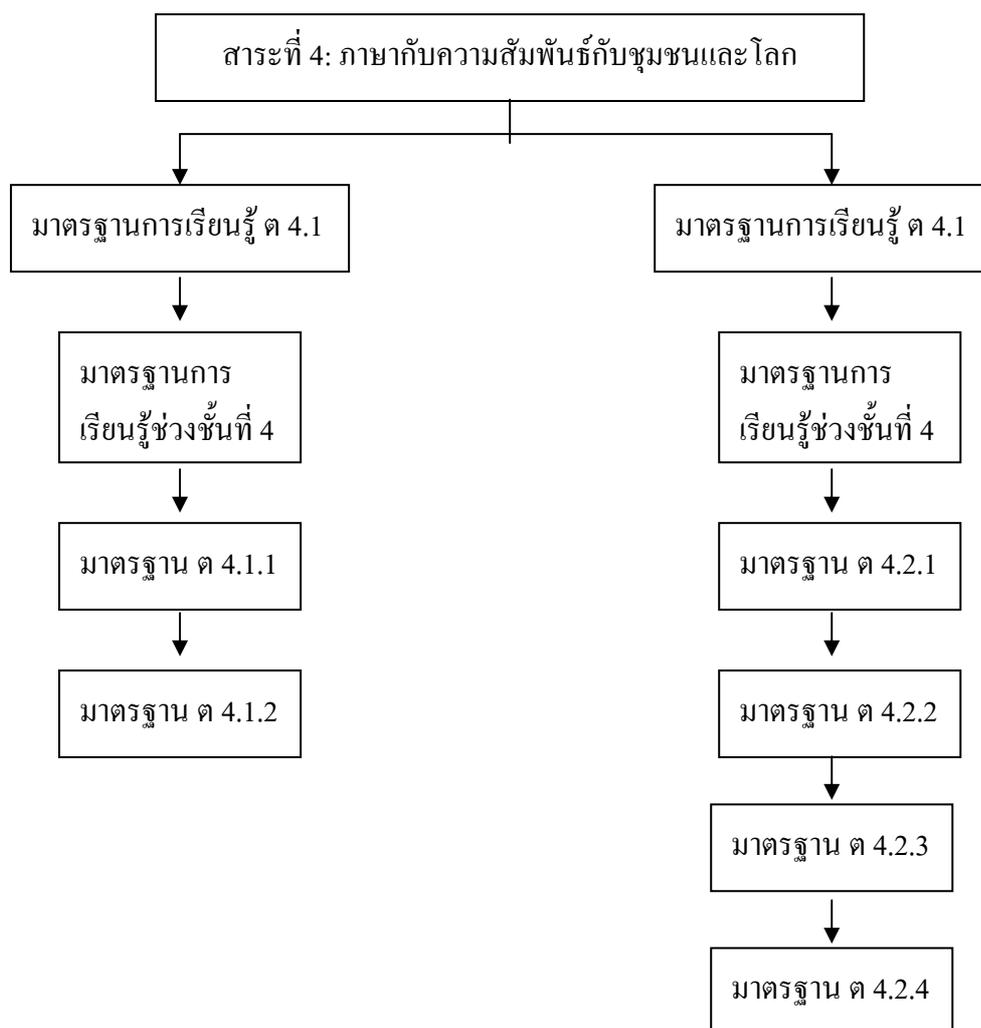
ภาพที่ 1 แผนผังสาระที่ 1 ภาษาและการสื่อสาร

ภาพที่ 2 แผนผังสาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ภาพที่ 3 แผนผังสาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ภาพที่ 4 แผนผังสาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

จะเห็นได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในช่วงชั้นที่ 4 ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นทั้งหมด 28 มาตรฐาน ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์เพื่อคัดเลือกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

การคัดเลือกเนื้อหา กิจกรรมจากเว็บ

บุญชม (2537) ได้กล่าวถึงหัวใจในการคัดเลือกเนื้อหาว่า เนื้อหานั้นๆต้องประกอบไปด้วย จุดประสงค์ เนื้อหา และวิธีการที่อยู่ในเนื้อหานั้น โดยมีองค์ประกอบหลักที่ต้องพิจารณา 4 องค์ประกอบดังนี้

1. เนื้อหาต้องมีความถูกต้อง และทันสมัย (Validity) มีแนวคิดและหลักการของเนื้อหา ชัดเจน (Concept and Principle) รวมถึงทฤษฎีที่สามารถรองรับเนื้อหานั้นได้

2. เนื้อหาจะต้องมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

2.1 การอยู่รอด (Survival)

2.2 การใช้กันอย่างแพร่หลาย (Universal)

2.3 การพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative)

3. เนื้อหาสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้

4. เนื้อหาสามารถจัดเข้ากับกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย

ทั้งนี้เมื่อได้เนื้อหาที่ผ่านการพิจารณาตามองค์ประกอบต่างๆอย่างเหมาะสมแล้วนั้น สามารถนำเนื้อหาต่างๆที่ได้ไปจัดลำดับตามขั้นตอน ดังนี้

1. จัดลำดับเนื้อหาโดยยึดหลักตรรกะ (Logic) และหลักทางจิตวิทยา ดังต่อไปนี้

1.1 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก (Easy to Difficult)

1.2 จัดลำดับเนื้อหาโดยพื้นฐานแนวคิดพื้นฐานความจำเป็น (Prerequisite)

- 1.3 จัดลำดับเนื้อหาตามความจำเป็น จากส่วนรวมไปส่วนย่อย (Global to Discrete)
- 1.4 จัดลำดับเนื้อหาตามเหตุการณ์ (Sequence)
- 1.5 จัดลำดับเนื้อหาจากเรื่องใกล้ตัวไปเรื่องไกลตัว
2. จัดเนื้อหาต่างๆที่พิจารณาไว้ให้มีความต่อเนื่อง (Continuity)
3. จัดเนื้อหาวิชาต่างๆให้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปแบบของการบูรณาการ (Integration) หรือการถ่ายโอน (Transfer) ก็ได้

นาตยา (2546) ได้ให้แนวทางในการคัดเลือกและจัดเนื้อหาว่า ควรต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่สำคัญ คือ เป้าหมายของการจัดเนื้อหาที่วางไว้ การตอบสนองความต้องการในด้านเนื้อหา การเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับรู้ ทักษะที่จะจัดการกับเนื้อหา และช่วงเวลาเฉพาะในการพัฒนาเนื้อหา โดยคำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้

1. เนื้อหานั้นๆต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่สุด
2. เนื้อหานั้นๆสามารถจัดเรียงลำดับความยากง่ายได้เหมาะสม
3. สามารถใช้ช่วงเวลาจัดเรียงลำดับเนื้อหา
4. มีแนวคิดของเนื้อหาที่เป็นลักษณะหนึ่งต่อหนึ่ง
5. มีความลึกซึ้ง สามารถกำหนดช่วงเวลาในการบรรลุจุดมุ่งหมายของเนื้อหา และมีความซับซ้อนของเนื้อหาในระดับที่เหมาะสม
6. สามารถประยุกต์เนื้อหานั้นๆเข้ากับกิจกรรม และทักษะการเรียนรู้ที่หลากหลาย
7. มีการส่งเสริมให้แสวงหาสื่อและแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติมจากเนื้อหาที่กำหนดไว้

8. เนื้อหาที่จัดเตรียมสามารถสนองนโยบายใดๆที่กำหนดไว้

9. เนื้อหาที่จัดเตรียมสามารถประเมินผลได้อย่างหลากหลาย ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถของตนเองอย่างแท้จริง

จากการศึกษาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ในการคัดเลือกและจัดเนื้อหา นั้นจะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ส่วน คือ

1. เนื้อหาน่าสนใจ ทันสมัย กว้างขวาง ตรงกับการใช้ชีวิตในโลกปัจจุบัน มีความต่อเนื่อง ความยากง่ายเหมาะสม และมีการจัดลำดับเนื้อหาได้เหมาะสม

2. เนื้อหาสามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและประเมินผลได้อย่างหลากหลาย สามารถหาสื่อ และแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติมได้

3. เนื้อหาต้องกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

McLachlan (2002) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินเว็บไซต์เพื่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใน 5 ส่วนหลัก ดังนี้

1. เมื่อเห็นครั้งแรก

1.1 ผู้ใช้สามารถตัดสินใจได้ทันทีว่าอะไรคือเนื้อหาพื้นฐานของเว็บไซต์

1.2 ผู้ใช้สามารถตัดสินใจได้ว่าใครคือกลุ่มเป้าหมายของเว็บไซต์

2. การให้ข้อมูล

2.1 มีการบอกผู้เขียนสื่อบนเว็บไซต์

2.2 มีข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน

2.3 ผู้เขียนมีความชำนาญในเนื้อหาที่เขียน

2.4 บอกถึงผู้สนับสนุนเว็บไซต์ไว้อย่างชัดเจน

2.5 มีที่อยู่ติดต่อกรณีผู้ใช้ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมหรือถามคำถาม

3. ความทันสมัยของข้อมูล

3.1 มีข้อมูลวันที่การปรับปรุงให้ทันสมัยล่าสุด

3.2 วันที่ปรับปรุงให้ทันสมัยครั้งล่าสุดมีความเหมาะสมกับเนื้อหาสาระ

3.3 เนื้อหามีการปรับปรุงให้ทันสมัยบ่อยๆ

3.4 ตัวเชื่อมโยง (Links) เป็นปัจจุบันและใช้งานได้

4. คุณภาพข้อมูล

4.1 เป้าหมายของเว็บไซต์ชัดเจนว่า เป็นเว็บไซต์ทางธุรกิจ/การค้า เว็บไซต์ทางการบันเทิง เว็บไซต์ทางข้อมูล เว็บไซต์ข่าว หน้าเว็บไซต์ส่วนตัว หรือเว็บไซต์เพื่อการชักชวน

4.2 เนื้อหาตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

4.3 เนื้อหาสมบูรณ์ เช่น ไม่มีเครื่องมือ Under Construction

4.4 โครงร่างเนื้อหาถูกวางไว้เป็นอย่างดี

4.5 เนื้อหาต่อการเข้าใจ

4.6 ข้อมูลเพียงพอต่อความต้องการ

4.7 เนื้อหาปราศจากความลำเอียง

4.8 เว็บไซต์มีปฏิสัมพันธ์ที่ช่วยทำให้เว็บไซต์มีคุณค่า

4.9 ข้อมูลมีความชัดเจนโดยประเมินจากความรู้เดิมในเรื่องนั้นๆของผู้ใช้

4.10 ข้อมูลมีเนื้อหาใกล้เคียงกับข้อมูลในแหล่งอื่นๆ

4.11 การสะกดและไวยากรณ์ถูกต้อง

5. ข้อมูลอื่นๆ

5.1 การเชื่อมโยงสู่เว็บไซต์อื่นๆตรงกับความต้องการ

5.2 เนื้อหาที่เชื่อมโยงไปมีคุณค่าและเหมาะสมกับความต้องการ

Crane (2002) ได้กำหนดเกณฑ์ในการประเมินเว็บไซต์เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content)

1.1 เนื้อหาที่มีความชัดเจนและเป็นจริง

1.2 เนื้อหาทันสมัย

1.3 เนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับหลักสูตรที่วางไว้

1.4 เนื้อหาสนับสนุนมาตรฐานการศึกษาระดับชาติ

1.5 มีวัตถุประสงค์ชัดเจน

- 1.6 มีสื่อประกอบการสอนที่เหมาะสม
- 1.7 มีความแปลกใหม่
2. ความน่าเชื่อถือ (Authority)
 - 2.1 การนำเสนอสื่อประกอบมีความเหมาะสม
 - 2.2 ผู้ผลิตเว็บไซต์มีความเชี่ยวชาญ
 - 2.3 การนำเสนอข้อมูลเที่ยงตรง ไม่ลำเอียง
 - 2.4 สามารถติดต่อเจ้าของเว็บไซต์ได้
3. องค์ประกอบในการออกแบบเว็บไซต์ (Design and Technical Feature)
 - 3.1 ภาพประกอบมีความเหมาะสม
 - 3.2 สามารถพิมพ์งานออกทางเครื่องพิมพ์หรือดาวน์โหลดข้อมูลได้
 - 3.3 องค์ประกอบหน้าเว็บไซต์ไม่ซับซ้อน
 - 3.4 การออกแบบเว็บไซต์สอดคล้องกันตลอด
 - 3.5 ไอคอน เมนู สัญลักษณ์ต่างๆ่ายต่อการใช้
4. การเข้าออก คั่นคว่ำ (Navigation)
 - 4.1 ผู้ใช้สามารถเข้าออกสะดวกในทุกหน้า

- 4.2 สามารถเชื่อมโยงไปสู่เว็บไซต์ที่ต้องการนำมาประกอบการเรียนการสอนได้
- 4.3 การเชื่อมโยงภายในและภายนอกเว็บไซต์สะดวก ถูกต้อง
- 4.4 มีไอคอนการเชื่อมโยงหน้าเว็บไซต์ในทุกหน้า
- 5. สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ (Learning Environment)
 - 5.1 มีนักเรียนเป็นปัจจัยสำคัญในการทำงานของเว็บไซต์
 - 5.2 มีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันเป็นปัจจัยสำคัญในการทำงาน
 - 5.3 มีกระบวนการแบ่งปันความรู้ระหว่างผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญ
 - 5.4 มีโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์ในเว็บไซต์ตลอดเวลา

คล้ายคลึงกับ Kapoun (1998) ที่ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินคุณภาพของแหล่งความรู้ทางอินเทอร์เน็ตว่ามีเกณฑ์ 5 เกณฑ์ ดังนี้

- 1. ความชัดเจน (Accuracy)
 - 1.1 ใครเป็นผู้เขียนหน้าเว็บไซต์ และสามารถติดต่อได้หรือไม่
 - 1.2 อะไรคือจุดประสงค์ของข้อมูล และข้อมูลถูกสร้างขึ้นเพื่ออะไร
 - 1.3 บุคคลที่เขียนมีคุณภาพหรือไม่
- 2. ความน่าเชื่อถือ (Authority)
 - 2.1 ผู้ตีพิมพ์บทความเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับเว็บมาสเตอร์ (Webmaster) หรือไม่

- 2.2 หน่วยงานอะไรที่ผู้เผยแพร่เนื้อหา
- 2.3 ผู้เผยแพร่ได้แสดงคุณภาพของผู้เขียนหรือไม่
3. วัตถุประสงค์ (Objectivity)
 - 3.1 อะไรคือเป้าหมายของหน้าเว็บไซต์
 - 3.2 ข้อมูลมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด
 - 3.3 มีการใส่ความคิดเห็นของผู้เขียนหรือไม่
4. ความทันสมัย (Currency)
 - 4.1 เว็บไซต์ถูกสร้างเมื่อใด
 - 4.2 มีการปรับปรุงครั้งล่าสุดเมื่อใด
 - 4.3 ตัวเชื่อมโยง (Links) ยังเป็นปัจจุบันหรือไม่
5. ขอบเขตข้อมูลบนเว็บไซต์ (Coverage)
 - 5.1 มีการประเมินหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับตัวเชื่อมโยง (Links) หรือไม่
 - 5.2 ภาพและเนื้อหา มีความสมดุลหรือไม่
 - 5.3 มีการอ้างอิงข้อมูลที่ถูกต้อง

เมื่อต้องการนำเว็บไซต์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ควรมีการประเมินคุณภาพเว็บไซต์ ซึ่งพิจารณาในหลากหลายมิติ ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านความน่าเชื่อถือ ด้านองค์ประกอบของ

เว็บ ด้านความสะดวกในการเข้าออกและค้นคว้าหน้าเว็บไซต์ ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ด้านความชัดเจน ด้านความมีประโยชน์ ด้านการนำเสนอ ด้านความทันสมัย รวมถึงขอบเขตของข้อมูล จึงจะทำให้ได้เว็บไซต์ที่มีคุณภาพและเหมาะกับการเรียนการสอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เข้ามาประยุกต์ใช้กับการศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ โดยนำเสนอดังต่อไปนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ

สุมณฑา (2530) ได้ศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,140 คน โดยใช้แบบวัดระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ระดับละ 20 ข้อ รวม 100 ข้อ ผลปรากฏว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนจาก 20 คะแนน ในระดับที่ 1 คือระดับกลไก ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนที่ระดับ 1 คือระดับกลไก และระดับที่ 2 คือระดับความรู้ภาษาอังกฤษ

อรุณี (2531) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ใหญ่ และกลาง เขตการศึกษา 11 โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านเพื่อการสื่อสาร ทดสอบกลุ่มตัวอย่างจำนวน 477 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษมีความสามารถในการอ่านเพื่อการสื่อสารถึงเกณฑ์ผ่าน ตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ (ร้อยละ 60-69) ส่วนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในโรงเรียนขนาดใหญ่ และกลางใหญ่พิเศษมีความสามารถในการอ่านเพื่อการสื่อสารไม่ถึงเกณฑ์ผ่าน

อารีพร (2542) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 6 (แผนการเรียนศิลปภาษา) ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 1 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 43.76

จิรวรรณ (2542) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 6 (แผนการเรียนศิลปภาษา) ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 10 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 129 คน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 60 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ z-test

ชวณี (2542) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 6 (แผนการเรียนศิลปภาษา) ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 3 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 60 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ z-test

ประเทืองสุข (2542) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 60 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ z-test

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของประเทศไทย ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 60 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ z-test และมีทักษะการอ่านอยู่ในระดับที่ไม่เกินระดับที่ 2 คือระดับความรู้ ดังนั้นนักเรียนจึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะทางการอ่านมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ

Vittayarungrangsri (1993) ได้ทำการวิจัยเรื่องเทคนิคการตั้งคำถามกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 60 คน ได้ถูกแบ่งเป็น 2

กลุ่ม คือกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกการตั้งคำถามหลังการอ่านด้วยตนเอง และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและความตระหนักรู้ในการอ่านมากกว่ากลุ่มควบคุม และพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คณาพร (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ผลการวิจัยพบว่าลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวรรณณี (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างสื่อเสริมการอ่านภาษาอังกฤษโดยวิธีการเน้นเนื้อหา (CBI) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโพธารัตนาเสนี จังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนที่ได้ใช้สื่อเสริมการอ่านภาษาอังกฤษโดยวิธีการเน้นเนื้อหาแล้ว ปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านและทำความเข้าใจต่อเนื้อเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น

ไพลิน (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการเนื้อหา: การพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 43 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนมากมีความพึงพอใจวิธีการเรียนการสอนแนว CBI เนื่องจากได้บูรณาการความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษกับเนื้อหาวิชาต่างๆ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และสามารถพัฒนาทักษะหลักภาษาอังกฤษ คือ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน โดยนักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กำหนดโดยกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับดี

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการนำเนื้อหาบูรณาการ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง หรือการนำเทคนิคต่างๆมาใช้ในการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน

วณิชกมล (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เว็บไซต์เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในฐานะเป็นแหล่งสารสนเทศเกี่ยวกับปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลก ผลวิจัยปรากฏว่า เว็บไซต์เครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญในการเป็นแหล่งความรู้และข้อมูล เป็นเวทีในการแสดงความคิดเห็น และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร

นงคราญ (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อประเภทฐานความรู้สำหรับวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว 2 ผลจากการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนมีความพึงพอใจในการใช้สื่อประเภทฐานความรู้สำหรับวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว 2 ในระดับมากที่สุด โดยครูมีความพึงพอใจมากที่สุดที่จะนำสื่อที่พัฒนาขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าเป็นการเรียนการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอีกวิชาหนึ่ง

พรรณี (2544) ได้พัฒนาเครือข่ายเสมือนช่วยการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสเรื่อง “Francomonde” และศึกษาความพึงพอใจของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อการใช้เครือข่ายนี้ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้สอนภาษาฝรั่งเศส จำนวน 15 คน และผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสระดับเริ่มต้น ผลการวิจัยพบว่า ผู้สอนและผู้เรียนมีความพึงพอใจในการใช้เครือข่ายเสมือนช่วยการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศส เรื่อง “Francomonde” ในระดับมากถึงมากที่สุด

นลิน และ ณรงค์ (2548) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบนเว็บ เรื่อง คุณธรรมของการอยู่ร่วมกันตามศาสนา ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว จำนวน 250 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ เว็บเพจเพื่อการเรียนการสอนเรื่องคุณธรรมของการอยู่ร่วมกันตามศาสนา ผลการวิจัยพบว่า เว็บเพจเพื่อการเรียนการสอนเรื่องนี้มีประสิทธิภาพ 83.38/80.28 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่ามีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาที่หลากหลาย ซึ่งทำให้ครูและนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนการสอนมาก บทเรียนที่ได้มีประสิทธิภาพ และเป็นแหล่งความรู้และข้อมูลที่สำคัญในการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สุขสรพรพ์ (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง Conditional Sentences สำหรับนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา ผลวิจัยปรากฏว่า บทเรียนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 95.13/95.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง Conditional Sentences แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้น

กมล (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง กาล สำหรับนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ผลวิจัยปรากฏว่าบทเรียนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.63/95.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง กาล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้น

อภิเดช (2548) ได้พัฒนาสื่อซอฟต์แวร์ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) ตามสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 1 โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 1 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนผไทอุคคศึกษา จำนวนอย่างละ 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ครูและนักเรียนมีความพึงพอใจสื่อซอฟต์แวร์ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) มากถึงมากที่สุด

นรัจจรา (2548) ได้พัฒนาสื่อซอฟต์แวร์ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) ตามสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 2 โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนผไทอุคคศึกษา จำนวนอย่างละ 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ครูและนักเรียนมีความพึงพอใจสื่อซอฟต์แวร์ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) มากถึงมากที่สุด

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการการนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาช่วยสอนภาษาอังกฤษจากเดิมที่เป็นบทเรียนสำเร็จรูปและเรียนผ่านคอมพิวเตอร์ มาพัฒนาเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) ที่สามารถใช้ได้ทั้งในรูปแบบซีดีรอมและเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนทั้งสองแบบทำให้ครูและนักเรียนมีทัศนคติและความพึงพอใจในการเรียนการสอนมาก และการพัฒนาเป็นสื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) จะสามารถช่วยให้เข้าถึงผู้เรียนและเนื้อหาการเรียนที่หลากหลาย อีกทั้งยังมีความยืดหยุ่นทางด้านเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้มากขึ้น

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

Young (1992) ได้ศึกษาผลของการสอนแบบแสดงกระบวนการคิดที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิด เจตคติต่อการอ่านและความตระหนักในการอ่าน กลุ่มประชากรคือนักเรียนที่เรียนในระดับ 9 จำนวน 30 คน ได้ถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบแสดงกระบวนการคิดในการวิเคราะห์ความเข้าใจในบทอ่าน และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและความตระหนักการอ่านมากกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างทั้งสองกลุ่มในเรื่องความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมกระบวนการคิด และเจตคติต่อการอ่าน

Padron and Waxman (1988: 146-150) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กลวิธีการอ่านของนักเรียนพบว่า กลวิธีที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจในการอ่าน คือ การขีดเส้นใต้คำหรือข้อความสำคัญในขณะที่อ่าน การถามคำถามตนเองการตรวจสอบตนเองในขณะที่อ่าน การถามคำถามในส่วนที่ไม่เข้าใจ การจดบันทึกและการสร้างจินตภาพในสิ่งที่อ่าน ส่วนกลวิธีที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ การคิดถึงสิ่งอื่นในขณะที่อ่าน การจดทุกคำ การละเลยส่วนที่ไม่เข้าใจ การอ่านอย่างรวดเร็วที่สุด การอ่านซ้ำทุกคำ การค้นหาความหมายของคำที่ไม่เข้าใจทุกคำในพจนานุกรม การกล่าวถึงใจความสำคัญซ้ำ

Rasinski et al. (2005, อ้างถึงใน สุรนันทา, 2548: 5) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนระดับ 9 จำนวน 303 คน ที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของสหรัฐอเมริกา โดยนักเรียนจะทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยการใช้แบบทดสอบการอ่าน ผลการทดสอบพบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนเท่ากับระดับ 8 หลังจากนั้นนักเรียนทั้งหมดจะได้รับการแบ่งกลุ่มย่อยเพื่อฝึกอ่าน โดยเน้นอัตราเร็วควบคู่ไปกับการถูกต้องในการอ่านจับใจความวันละ 5 นาที โดยใช้เวลาในการฝึก 1 ปี ผลวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีพัฒนาการในอัตราเร็วในการอ่านและการจับใจความสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นไปในทางบวก กล่าวคือ อ่านเร็วและจับใจความได้ถูกต้อง

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในกระบวนการอ่านต้องใช้การคิดวิเคราะห์ ฝึกฝนและใช้กลวิธีเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนทั่วไป

Kurubacak (2000) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนการสอนผ่านเว็บ (WBI) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักการต่างๆของเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงเป็นนักเรียนจำนวน 23 คน ที่เรียนวิชา “นโยบายสิทธิมนุษยชน” ที่ A Large Midwestern State University จากนั้นเลือกนักเรียนจำนวน 6 คนเพื่อสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการปรับปรุงการเรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษา ของ Banner: Milheim เพื่อทดสอบและเป็นกลยุทธ์ รวมทั้งเป็นกิจกรรมของการเรียน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวจะแบ่งนักเรียนตามคุณสมบัติออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์การเรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษา และมีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ กลุ่มที่เคยมีกิจกรรมพบปะผ่านทางเครือข่าย และกลุ่มที่ให้ความร่วมมือซึ่งมีความสะดวกต่อการใช้อุปกรณ์ ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนที่เรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษาต้องการได้รับคำแนะนำก่อนการเรียน เช่น การจัดอบรมการเรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษา การแนะนำเครื่องมือต่างๆในการเรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษา และต้องการให้ใช้การเรียนจากเว็บไซต์เพื่อการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

Barnard (2000) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตและห้องสมุดในบริบททางการศึกษา การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างของการใช้ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตและห้องสมุด โดยใช้วิธีการ 3 แบบได้แก่ การสำรวจนักศึกษาที่เคยศึกษาในมหาวิทยาลัย การสัมภาษณ์นักศึกษา และ

สำรวจนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ที่ Arizona State University จากนั้นนำผลการสำรวจมาวิเคราะห์หา ค่าความสัมพันธ์ของข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นคว้าหา ข้อมูล เพราะอินเทอร์เน็ตมีข้อมูลที่เหมือนกับห้องสมุด นักศึกษามีความต้องการที่จะเข้าใช้ ฐานข้อมูลห้องสมุดผ่านทางอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ นักศึกษายังต้องการให้มีการจัดอบรมการ สืบค้นข้อมูลทั้งจากอินเทอร์เน็ตและห้องสมุดเพราะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และพบว่านักศึกษา เลือกว่าจะใช้ อินเทอร์เน็ตก่อนแล้วรวบรวมข้อมูลจากห้องสมุดอีกครั้ง ยิ่งไปกว่านั้นยังพบอีกว่า นักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่าชอบใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าการใช้ห้องสมุด

Leh (2001) ได้ทำการวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง การเปลี่ยนบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการ ประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์กับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่เรียนในรายวิชาการประยุกต์ใช้ คอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษาขั้นสูง โดยให้นักเรียนได้ศึกษากับสื่อซอฟต์แวร์ที่หลากหลาย จากนั้นได้แบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาสื่อใน 4 ภาระงาน คือ โครงการ HyperStudio การสร้างเว็บเพจ การบูรณาการโปรแกรม Power Point ผู้การเรียนการสอน และการนำสื่อมาใช้ ผลวิจัยสรุปได้ว่า เทคโนโลยีขั้นสูงได้เปลี่ยนแปลงระบบการศึกษา และเปลี่ยนแปลงบทบาทของครูจากการเป็นผู้ให้ ข้อมูลเป็นผู้อำนวยความสะดวก ส่วนนักเรียนจะไม่ใช่ผู้รับข้อมูลอย่างเดียวอีกต่อไป แต่จะกลาย มาเป็นแหล่งความรู้ในการสอน นอกจากนี้พวกเขาอาจจะสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและสอน ตนเองได้ อย่งไรก็ดีครูควรเปลี่ยนความเข้าใจ ทักษะคิด วิธีการสอน และบทบาทให้สอดคล้องกับ การเรียนแบบนี้ด้วย

Ho and Burniske (2005) ได้ศึกษาเรื่อง วิวัฒนาการของห้องเรียนไฮบริด: การแนะนำ ห้องเรียนออนไลน์สู่ทางการศึกษาในนักเรียนเชื้อสาย America Samoa กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนเชื้อ สสาย America Samoa ในระดับปริญญาตรี จำนวน 400 คน ที่ศึกษาในชั้นเรียนเทคโนโลยีการศึกษา โดยใช้วิธีการสอนผสมผสานระหว่างการเรียนออนไลน์และการเรียนในชั้นเรียน ช่วงภาคฤดูร้อนปี 2002-ภาคฤดูร้อนปี 2003 ผลการวิจัยบ่งชี้ว่า ทั้งนักเรียนและครุมีปัญหาเรื่องไม่มีเวลาในการเข้าใช้ ภาระงานที่มากเกินไป การเข้าถึงบทเรียนออนไลน์ที่มีการต่ออินเทอร์เน็ตที่ช้า และการขาดการ สนับสนุนทางเทคนิคและการสอน

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน ครูต้อง เปลี่ยนบทบาทจากการสอนแบบบรรยายมาเป็นผู้ให้คำแนะนำ หรือผู้อำนวยความสะดวกในการ เรียนรู้ เช่น การให้คำแนะนำในการเรียน และยังคงคำนึงถึงการวางแผนการใช้เทคโนโลยีให้

เหมาะสม รวมทั้งการจัดการในด้านการสนับสนุนทางเทคนิคและการสอนด้วย นอกจากนี้ยังเห็นแนวโน้มว่านักเรียนยุคใหม่มีพฤติกรรมในการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อหาความรู้แทนห้องสมุดอีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Vallance (1996: 1-6) ได้ศึกษาเรื่อง การออกแบบแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่าการจัดหาแหล่งข้อมูลในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะนั้น ถือเป็นภาระกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ในหัวข้อที่ตนเองสนใจและต้องการหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง

Chen (1998) ได้ศึกษาการรวบรวมทรัพยากรบนอินเทอร์เน็ตเข้าสู่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศของโรงเรียนมัธยมศึกษาในไต้หวัน พบว่า การใช้ภาษาอังกฤษในการค้นข้อมูล การอภิปรายกลุ่ม และการเรียนรายบุคคล ทำให้ได้ความรู้เนื้อหาของสาระวิชาอื่นๆ ด้วย นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังเป็นสื่อที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ข้อดีพอเพียงทั้งในด้านเนื้อหาสาระของกระบวนการข่าวสารและโครงสร้างทางความรู้ของภาษาอังกฤษผ่านการสำรวจ การค้นคว้า และการสนทนาโต้ตอบ ส่วนด้านความต้องการในการพบปะกับข่าวสารสนเทศและแหล่งทรัพยากรบุคคล ล้วนแต่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

Chang and Ku (2005) ได้ศึกษาเรื่อง การนำแฟ้มสะสมผลงานอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการสอนและประเมินการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศในไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 จำนวน 37 คน ซึ่งนักเรียนจำนวน 28 คนมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน อีก 13 คนมีประสบการณ์ในการทำเว็บไซต์ของตนเองมาก่อน ในการศึกษาครั้งนี้ครูคอมพิวเตอร์เป็นผู้สอนในการสร้างเว็บเพจเพื่อนำเสนอแฟ้มสะสมผลงาน และครูภาษาอังกฤษเป็นผู้สอนเรื่องเนื้อหาที่จะนำเสนอในแฟ้มสะสมผลงานในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลสำคัญ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนในลักษณะนี้ เพราะมีการบูรณาการระหว่างวิชาภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกัน อย่างไรก็ตามก็ยังมีนักเรียน 2 คนที่มีปัญหาเรื่องพิมพ์ซ้ำและเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้

Liu (2005) ได้ศึกษาแนวโน้มและความท้าทายในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยในไต้หวัน พบว่า แนวโน้มในการสอนภาษาอังกฤษใน

ฐานะเป็นภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) คือการนำอินเทอร์เน็ตเข้ามาใช้ในการสอน ซึ่งการสอนแบบ e-Learning นี้ยังได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ใ้ครูต้องพบกับความท้าทายคือ ต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากการสอนแบบเดิมมาเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ในกระบวนการเรียนรู้ในทุกวิถีทางที่ตนสามารถ

จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นแนวโน้มในการสอนภาษาอังกฤษ จะมีการนำอินเทอร์เน็ตเข้ามาใช้ในการสอนมากขึ้น เนื่องจาก เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) และมีการบูรณาการระหว่างวิชาภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อินเทอร์เน็ตในฐานะแหล่งข้อมูล ข่าวสารสนเทศ และแหล่งทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ในหัวข้อที่ตนเองสนใจและต้องการความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง

สมมติฐานในการวิจัย

ความพึงพอใจในการใช้ฐานความรู้เพื่อการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 4 ของครูและนักเรียนอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด